

Mesaje ale păcii

În pragul anului nou 1956, prin glasul conducătorilor săi, Moscova a adresat întregii omeniri luminoase mesaje ale păcii. Declarația și răspunsurile pe care tovarășii N.A. Bulganin, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. le-a dat în trecut și care i-au fost puse de către reprezentanți ai presei, radio-ului și televiziunii din străinătate, alături de raportul prezentat Sovietului Suprem al U.R.S.S. de N.A. Bulganin și care privea la vizita în India, Birmania și Afganistan, cit și discursul rostit de N. S. Hrușciov în această privință, constituie documente de mare însemnătate, care dau răspuns la cele mai arzătoare probleme ale situației internaționale.

Prin toate aceste documente străbate ca un fir roșu ideea că pacea — bunul cel mai de preț al omenirii — poate și trebuie să fie apărată și consolidată. „Popoarele pot și trebuie să trăiască în pace și prietenie” — a spus tovarășii N.A. Bulganin în declarația făcută la rugămintea societății de radio franco-engleză „Pathé-Marconi”. „Ele vor fi pace, deoarece ea va da fiecărui om siguranța zilei de mâine, îl va elibera de povara grea și inutilă a înarmării, îl va asigura posibilitatea de a munci în liniște și de a construi o viață mai bună”.

Popoarele pot și trebuie să trăiască în pace și prietenie — această este premiza de la care pornește politica externă a Statului Sovietic, principiul nobil care inspiră și însuflețește toate acțiunile Uniunii Sovietice pe arena internațională. În acest sens, anul 1955 de curând încheiat — și care va rămâne în istorie drept anul în care s-a realizat o anumită cotitură în situația internațională — a adus numeroase dovezi de necontestat. Printre acestea s-a număra încheierea tratatelor de pace cu Austria, normalizarea și stabilirea relațiilor sovieto-germane, stabilirea de relații diplomatice între U.R.S.S. și R.F. Germană Occidentală de către Uniunea Sovietică și a bazei militare de la Porkkala-Udd, reducerea cu 640.000 oameni a efectivului forțelor armate sovietice etc. Aceste acțiuni — care s-au bucurat de cel mai mare răsunet internațional — au avut darul să convinză masele cele mai largi de oameni din toate colțurile globului că Uniunea Sovietică este sinceră și fără rezervă atașată cauzei păcii, că între vorbe și fapte guvernului sovietic există cea mai deplină concordanță.

Animați de această nobilă dorință, reprezentanții Uniunii Sovietice au participat la conferința de la Geneva a șefilor guvernelor, care are o mare însemnătate în ce privește înțelegerea reciprocă și colaborarea în scopul obținerii unor hotărâri de comun acord asupra celor mai importante probleme internaționale.

Uniunea Sovietică a fost și este invariabil pentru coexistența pașnică a statelor cu sisteme social-politice diferite, pentru relații de prietenie cu toate popoarele care doresc în mod sincer acest lucru. O strălucită confirmare a iustei acestei poziții a constituit recenta vizită întreprinsă de conducătorii sovietici în India, Birmania și Afganistan — vizită ce reprezintă cel mai de seamă eveniment al anului 1955.

În politica sa externă, Statul Sovietic promovează de la interesele vitale ale poporului sovietic, care coincid întru totul cu interesele tuturor popoarelor iubitoare de pace. Iată de ce această politică înfrunste pe zi ce trece adevizurile fierbințe a unor mase tot mai largi de oameni, iată de ce ea reușește să aducă succesuri tot mai însemnate, în ciuda uneltirilor și piodictorilor pe care le ridică cercurile agresive din Apus. Răspunzând conducătorului societății americane „Telewens”, la întrebarea pusă de acesta dacă spiritul Genevei mai trăiește

te și va continua să trăiască, tovarășii N.A. Bulganin și-a exprimat convingerea că „cea ce s-a făcut la Geneva conferința șefilor guvernelor U.R.S.S., S.U.A., Marii Britanii și Franței și ceea ce deja a avut un rol important în îmbunătățirea situației internaționale nu va putea fi înmormântată”.

În răspuns la care ne-am referit mai sus, N.A. Bulganin clarifică pe deplin o asemenea problemă deosebit de însemnată cum este așa zisul „impas atomic”, precum și părerile, răspindite de către unele cercuri din Apus, după care această armă groznică ar putea să excludă în mod automat posibilitatea îngrozitoare a unui război hidrogenic. „Impasul atomic” — arată N.A. Bulganin — nu este nici de cum rezultatul existenței armei termonucleare. Faptul că oină în prezent nu s-a ajuns la rezolvarea problemei interzicerii armelor atomice și termonucleare este rezultatul lipsei de dorință a unor outeri de a accepta interzicerea armelor atomice și termonucleare. În ce privește Uniunea Sovietică, ea se pronunță consecvent pentru reducerea armamentelor și a forțelor armate, pentru interzicere necondiționată a armelor atomice și termonucleare și pentru instituirea unui control internațional creșterii asupra îndeplinirii hotărârilor corespunzătoare în această problemă.

Cit privește afirmația că întru cit atît Estul cît și Vestul dețin arma cu hidrogen posibilitatea unui război se exclude în mod automat — în fapt, asemenea afirmații sînt în măsură să adormă vigilența popoarelor, care se pronunță pentru înăbușarea pericolului războiului atomic.

Faptul că în condițiile actuale nimeni nu poate folosi arma atomică și cu hidrogen fără a fi pedepsit, înfrăzănd desigur în oarecare măsură acele cercuri care ar vrea să dezlanțeze un război în care să folosească mijloace de exterminare în masă. Tocmai din rîndurile acestor cercuri se răspîndesc afirmațiile primei doaze că pacea ar putea fi menținută prin întărirea potențialului atomic și prin continuarea cursei înarmării.

Este clar faptul că cursa înarmărilor, inclusiv în domeniul armelor atomice, nu numai că nu s-a oprit, ci dimpotrivă agravează primejdia unui nou război. De aceea, Uniunea Sovietică vede iesirea din așa-numitul impas atomic nu în continuarea cursei înarmărilor, ci în noii eforturi îndreptate spre realizarea unui acord cu privire la interzicerea armelor atomice și la încetarea cursei înarmărilor.

Lămurind în mod profund cele mai importante probleme la ordinea zilei, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. deschide totodată perspective luminoase pentru anul care a început:

„Nu încine îndoiială că dacă guvernele tuturor țărilor, și în primul rînd guvernele marilor outeri, și-au dat seama de năzuința nestăvilită spre pace a popoarelor vor căuța să obțină în fapt desăvîșirea contientei și încordării internaționale și întărirea încrederii între state, atunci anul 1956 va fi martorul unui nou succes în lupta pentru încetarea „războiului rece”, pentru micșorarea încordării internaționale, pentru stabilirea încrederii între state”.

Sincer atașat cauzei păcii, poporul român a primit cu bucurie aceste mesaje luminoase. Strîns legat prin relații de prietenie și alianță de marea Uniune Sovietică, de toate țările din puternicul lagăr al păcii și socialismului, poporul român este hotărît să lupte cu avînt pentru a traduce în viață istoricele hotărâri ale celui de al doilea Congres al Partidului Muncitoresc Român, să muncă neobosit pentru întărirea și înflorirea continuă a patriei — constient că în acest fel contribuie la menținerea și consolidarea păcii.

Hydrocentrala Kuibșev a intrat în funcțiune

Locuitorii orașului Stavropol, care au crescut ca și pînă și buncii lor pe malul Volgii, trăiesc acum departe de fluviu. Noul Stavropol s-a mutat pe un loc mai înalt. Casele sînt noi, confortabile și frumoase. Pini rămurși și puternici înconjoară orașul tînăr. Totuși, locuitorii coboară adesea în vechiul oraș, colindă locurile unde se aflau cîndva casele lor, grădini; dar preocuparea lor principală e să urmărească cu umire și mîndrie marile transformări care se petrec pe Volga.

Și au de ce să fie umiți! Pe Volga are loc acum cea mai veritabilă revărsare a apelor. Acum, în plină iarnă... Nivelul apei e mult mai înalt decît fusese la revărsările din anii trecuți. La 31 octombrie, cursul Volgii a fost zăgăzuit și, pentru scurgerea apei, au fost lăsate optzeci grătare de fund. Pe măsură ce se apropia ziua onerului în funcțiune a primului agregat, ele au fost închise rînd pe rînd la 20 decembrie, rămăsese deschise numai șapte grătare de fund. Nivelul apei se ridica din ce în ce mai mult, pentru că la momentul oportun să pură în mișcare turbina. Fluvium își croșea drum prin trecătoare înguste de beton și dincolo de biefel aval se transformă într-un torent cloctotitor cu care s-ar putea compara doar apele de munte. Bătrîni locuitorii de la Volga n-au văzut fluvium lor atît de înfîlînt, nici măcar în zilele sale cele mai zbuciumate.

„Și iată că a sosit și clipa mult așteptată. Prima turbină hidroelectrică a hidrocentralii de la Kuibșev a fost pusă în funcțiune. Înca la 23 decembrie a fost ridicată vala de ecluză de beton și tone și apele Volgii s-au năpustit în camera elcicoaidă spre palatoarele turbine. La trei minute

după ce a fost întoarsă manivela regulatorului care a deschis calea apelor spre palete, turbina atinse decumul numărul cerut de turații. Constructorii au întimpinat cele dintii turații cu strigăte de bucurie. S-a realizat visul lor, visul întregului popor!

Acesta au fost doar turații de probă. Dar nu peste mult timp, la 29 decembrie 1955, primul hidroagregat al centralii de la Kuibșev a fost conectat în rețeaua sistemului energetic Kuibșev și a început să dea curent industrial. Și acesta este doar începutul: în cîstela celui de-al XX-lea Congres al P.C.U.S. vor fi puse în funcțiune încă două agregate, iar apoi, succesiv, și altele...

Evenimentul acesta are o deosebită importanță pentru Uniunea Sovietică. Numai capacitatea primului agregat pus în funcțiune, la Kuibșev, depășește capacitatea centralii de la Volgovo — primul vîlstar al electrificării Țării Sovietice. Nu va mai trece multă vreme și vor fi puse în funcțiune și hidrocentralile de la Stalingrad, Irkutsk, Novosibirsk. Hidrocentrala de pe Narva începe să lucreze cu toată capacitatea. Tot mai larg desfășoră în fața lucrărilor hidroconstrucții din Ucraina și Asia Mijlocie, din Munții Ural și Caucaz, din Siberia și Orientul Îndepărtat. A început construcția hidrocentralii de pe Angara, care mă mare din lume...

„Prima turbină a dat curent. În fața constructorilor hidrocentralii de la Kuibșev mai stau încă sarcini mărețe, grijii multe, zile grele și pline de bucurii. Dar tot ce trebuie făcut va fi făcut și nu e departe ziua cînd hidrocentrala Kuibșev va intra în funcțiune cu întreaga ei capacitate.

Proletari din toate țările, uniți-vă!

VEACUL NOU

Organ al Consiliului General ARLUS

ANUL XII Nr. 1

V. NERI 6 IANUARIE 1956

4 PAGINI, 25 BANI

An nou, bine ai venit!

NIKOLAI GRIBACIOV

În Uniunea Sovietică, în dimineața de Anul Nou se scutură nu flori de vișni, ci zăpada obișnuită. Iarba și floarea de câmp sunt acoperite de gheață, iar pe gauri cresc fenibele albe ale iernii. Natura nu a făcut nici un semn la granița unde un an din viața noastră cedează altuia mandatul. Noi însă trecem această graniță cu sentimentul creșterii și avîntului forțelor noastre, de parcă apele ar fi dezghețate, iar păsările ar umple cerul și ierburile să crească din nou.

Noi salutăm ziua cea nouă, pentru că va fi mai bogată, mai caldă, mai plină de bucuria vieții decît ziua de ieri. În sufletul nostru, e tot mai multă lumină, pentru că înimile noastre sorb din izvoarele uriașei energii pe care o promovează activitatea neobosită a Partidului Comunist și a Puterii Sovietice. În vremea noastră, nu mai există energie asemănătoare. Ea valorifică noi paminturi, trimite în stratosferă avioane cu reacție, construiește centrale atomo-electrice, face copii la micilor cetățeni, stimulează muzica și cîntul, umple de foc jocurile tinerilor și, în același timp, unește și organizează poporul și trezește națiunile unei vieți mai bune în inima milioanele de oameni din Apus și Răsărit și aprinde, pînă la cele mai mari departări, focul sacru al prieteniei între popoare.

Da, succesele voastre sînt incontestabile — ne spun unii străini. E de-a dreptul de neînțeles cum ați izbucit într-un timp atît de scurt să vă situați pe unul din primele locuri din lume... Dar aveți și greutăți... De ce să ne călcăm pe constință? Da, avem. Și nu pot să nu existe, în această operă nouă și mărețată pe care o înfăptuim. Căci unde și cînd au crescut oare frazele în brazi și cui li cad în gură, fără nici o osteneală, prepelițe fripte? Însă sint greutăți și greutăți. Nu de mult, am fost oaspeți unei mare fermită din America, om bun și primitor. El ne-a arătat cîmpurile cu roada bogată de siecă și sorg. L-am felicitat, dar el nu mădă nici mîndrie, nici bucurie, ci doar îngrijorare. Privind undeva, departe, el spuse, oftînd:

— Și alții string recolta bogată...
— Cu atît mai bine!
— Nu-i chiar așa... Asta înseamnă că venitul meu va scdea cam cu vreo 100 de dolari la hectar...
Acest fermier nu era om prost și nici rău. Însă viața e viață. Și nu vîna lui că se vede nevoit să trăiască potrivit unei legi care spune: „fiecăru pentru sine și împotriva tuturor”. El e avocat, dar se ocupa cu agricultura, pentru că tatăl său i-a lăsat moștenire ferma. Ca fermier, a primit o lecție care li neliniștește somnul și-l sielește să se întrebă în fiecare zi: „Ca va fi mine?”

— Cîndva, pe toată valea aceasta, erau numai prieteni și rude — de ale mele — ne spunea fermierul... După război, am semănat cu toții bumbac. Într-un an, recolta de bumbac a fost bogată, dar prețurile au scăzut... Eu am izbutit să rezist numai pentru că aveam bani strînși din avocatură, însă vecinii mei s-au ruinat, au vîndut fermele și au plecat în diferite orase să-și caute de lucru. Am rămas doar trei familii — și fiecare o sînghereste pe cealaltă...

Cu toată bogăția sa aparentă, omul acesta trăiește ca pe un vulcan. Se teme de secetă, de furtună, de inundații, de recolta proastă, de recolta bună a vecinului, a statului vecin, a Canadei, a Angliei și a Franței. Și nu se gîndește să-și lărgescă afacerile, să crească, să meargă înainte, ci doar să se mențină, să-și păstreze ce are. Dacă ar fi să facem o comparație situației lui seamănă mult cu aceea a unui cal care alergă pe un cerc mare. Trece un an — încheie un cerc; trece alt an — mai încheie un cerc... Se duce tîrrețea, tîmplele încrunțesc, puterile slăbesc — un cerc, încă un cerc, pînă cînd viața o să spună: stop, gata, puține altă cal!... Desigur și acest fermier a pregătît pom de Anul Nou. Noi îi urăm din inimă să aibe numai succese.

Oricine vede măcar cu un centimetru dincolo de lungul nasului, nu va dori să aibe nici el, nici copiii lui o viață ca asta. În ce privește greutățile noastre, ele sînt greutăți de creștere, de acumulare necontestată și tot mai rapidă de bogății materiale și spirituale.

Noi nu vom merge pe drumul celorlalti fără scop demn și fără încredere în ziua de mine. Își poate fi milă de ei, dar nu-i pot iubi. Ei seamănă cu o casă părănită, în care nu se aprinde niciodată lumina, pentru că au fost

tăiate firele de curent electric. Lor le-au fost închinete versurile: „Bas-namul nu vâ va primi, Cîntul nu vâ va slăvi”.

Nu vrem să producem în cantități mai mari decît anul trecut grîne și carne, cerți și costume, filme și mătase, automobile și tablouri, hîrtie, sticlouri, frigider, vesela frumoasă, televizoare, ghețe, jucării pentru copii — tot ceea ce le este oamenilor necesar și li face viața mai frumoasă și mai plăcută. Avem nevoie de recolte bogate de gru, dar și de recolta literară mai bună decît în anul trecut, pentru că în paginile noilor lucrări să răsună viața noastră activă de azi. Va trebui să lucrăm cum se cuvine și sîntem în stare de așa ceva. Avem din ce, avem cu ce, avem pentru cine! Și nu construim noi centrale electrice de la Kuibșev, Kahovka, de pe Angara, de la Stalingrad și Bratsk numai pentru a lumina un pom de iarnă! Hidrocentralele de la Kahovka și Kuibșev au și început să dea curent industrial. Aceasta înseamnă lărgirea bazei întregii economii. Întreaga Volgă e va trimite nu peste multă vreme curent electric, pentru a pune în mișcare mașinile-unelte și mașini de transport, pentru a lumina becurile electrice sub care învață elevii din șate, pentru a face auzite pretutindeni melodiile cîntate la radio. Bun sosit, an nou!

Noi vom păși înalțăli și ajutînd-ne unul pe altul, din succes în succes, căci am scapat pentru veștii vecilor de robia întunecată în care omul e prins încă din tînetele de tentaculele unor caracatițe bipede mai mari sau mai mici, în care, de dragul profitului, oamenii se gîluie unii pe alții și, de dorul banilor, pun bombe în geamantăul mamei lor și se tem să dorească sincer binele altuia, pentru a nu știrbi propriile interese. Atîl de mult ne-am dezoșibit unii de toate acestea, atîl de mare e distanța ce ne desparte de trecut, încit unii tineri întrebă cîte o dată cu naivă umire: oare să fie într-adevăr oameni cu astfel de patimi?

Da, există astfel de oameni! Noul ne este străin neobișnuit și nu ne știe în gînd să afirmăm că moșanii curății, cum se spune, de nezu cu totul și pentru todeauna.

Mai există la noi oameni cărora le plac mai mult instrumentele decît munca adevărată, există oameni incapabili să nepricepiți. Și în anul acesta noi se vor „înălța” — ca să ne exprimăm în termeni militari — un număr oarecare de birocrati care, de teama de a nu greși, se străduiesc să lucreze cît mai puțin, oameni care cred că succesele vin de la sine fără muncă și luptă. Oamenii fără discernămint și carieristi.

Dar în ansamblul poporului nostru de 200 de milioane de oameni, popor înfălșit de muncă și de creație și hotărît să rezolve probleme titanice, acestea sînt doar niște picături rare. Și cu atît mai mult trebuie să căuțăm și în anul acesta să zvîntăm aceste picături. Dacă nu e cu cale să folosim arma criticii și autoctriticii la mesele festive, apoi nici nu se cade s-o tocim cu îngîmfare și sentimentalism — deoarece ea ne este deseori de foarte mare folos.

Ne vom înălți în anul acesta și cu alte figuri, tot bine cunoscute. Îi am în vedere pe cei care umblă cu foarfece, încercînd să taie firele ce leagă inimile între ele, și care aruncă apă, ca să sîngă focul prieteniei și încrederei. Decamdată, e greu să dăm asigurări că ei nu vor mai încerca să-și imprimă pecetea pe treburile acestora necinstite. Și totuși, acum, mult mai mult decît în anul trecut, omenirea poate privi mai liniștită spre țăările lumii. Anul trecut, ne-am făcut pe tot globul atîl de mulți prieteni noi, încit ar fi greu să încape toți odată în toate oareșele și sătele noastre! Pacea este opera oamenilor și, de aceea, împreună cu toți oamenii cinstiți, vom continua această operă cu conștiință-zitate, perseverență și consecvență.

Noul an a făcut primul pas. Ca revoluționari optimiști care cred în justetea cauzei lor, în victoria rațiunii colective și a muncii în colectiv; ca oameni îndrăgostiți de frumusețea pămîntului nostru, de bucuria și triumful vieții noi, urăm nouli un din par-tula întregului popor!

— Bine ai venit!

Moscova — Ulan-Bator — Pekin

În scopul lărgirii continue a legăturilor economice și culturale, guvernele U.R.S.S., Republicii Populare Chineze și Republicii Populare Mongole, au încheiat la 15 septembrie 1952 un acord privind construirea unei linii ferate care să străbată teritoriul Mongol și al Chinei. În felul acesta, se asigură o legătură directă între U.R.S.S., Republica Populară Mongolă și Republica Populară Chineză.

Lucrările de construcție au început în anul 1953. Într-un termen scurt, au fost construite 1.100 km de cale ferată.

Sectorul de cale ferată de la Ulan-Bator pînă la stația Dzamin-Ude, cu o lungime de peste 700 km, a fost construit de feroviarul sovietic, iar porțiunea dintre stațiile Ulan și Erlian avînd 388 km, de feroviarul chinez. Pe pămîntul Mongoliei, lucrările de construcție au fost efectuate în condiții foarte grele. Constructorii au fost nevoiți să monteze linia ferată pe treacătoarea Ulan-Uisk și lașul

muntoș Hangai, a cărui înălțime atinge aproape 3.000 m.

Aprape 400 km de șine de cale ferată au fost montate în desertul Gobi. Acolo s-a ivit problema complicată a fericii căi ferate de pericolul nisipurilor mișcătoare.

Constructorii s-au lovit de mari greutăți în ceea ce privește procurarea apei. Ea a fost adusă de la o distanță de zece și sute de km. Concomitent, constructorii au săpat puțuri adînci.

Lucrările de construcție au fost efectuate cu ajutorul metodelor industriale. În vederea acestui scop, pe traseu a fost creată o tracină de producție: au fost înălțate trei fabrici de beton și cinci de pietriș, cariere de piatră, a fost creat un combinat pentru prelucrarea lemnului.

Datorită folosirii tehnicii perfecționate, constructorii au efectuat în decurs de doi ani, peste 12 milioane mc de lucrări de terasament, au înălțat peste 500 de construcții.

ca omul și societatea să se dezvolte armonios. Și ne vom atinge țelul, fără nici o îndoială. Drumul de la baricadele din Krasnaia Presnea pînă la a-saltul din Octombrie, de la blocada și distrugerile din timpul războiului civil pînă la centrala atomo-electrică a fost nemăsurat mai lung și mai greu.

Noi vrem să producem în cantități mai mari decît anul trecut grîne și carne, cerți și costume, filme și mătase, automobile și tablouri, hîrtie, sticlouri, frigider, vesela frumoasă, televizoare, ghețe, jucării pentru copii — tot ceea ce le este oamenilor necesar și li face viața mai frumoasă și mai plăcută. Avem nevoie de recolte bogate de gru, dar și de recolta literară mai bună decît în anul trecut, pentru că în paginile noilor lucrări să răsună viața noastră activă de azi. Va trebui să lucrăm cum se cuvine și sîntem în stare de așa ceva. Avem din ce, avem cu ce, avem pentru cine! Și nu construim noi centrale electrice de la Kuibșev, Kahovka, de pe Angara, de la Stalingrad și Bratsk numai pentru a lumina un pom de iarnă! Hidrocentralele de la Kahovka și Kuibșev au și început să dea curent industrial. Aceasta înseamnă lărgirea bazei întregii economii. Întreaga Volgă e va trimite nu peste multă vreme curent electric, pentru a pune în mișcare mașinile-unelte și mașini de transport, pentru a lumina becurile electrice sub care învață elevii din șate, pentru a face auzite pretutindeni melodiile cîntate la radio. Bun sosit, an nou!

Noi vom păși înalțăli și ajutînd-ne unul pe altul, din succes în succes, căci am scapat pentru veștii vecilor de robia întunecată în care omul e prins încă din tînetele de tentaculele unor caracatițe bipede mai mari sau mai mici, în care, de dragul profitului, oamenii se gîluie unii pe alții și, de dorul banilor, pun bombe în geamantăul mamei lor și se tem să dorească sincer binele altuia, pentru a nu știrbi propriile interese. Atîl de mult ne-am dezoșibit unii de toate acestea, atîl de mare e distanța ce ne desparte de trecut, încit unii tineri întrebă cîte o dată cu naivă umire: oare să fie într-adevăr oameni cu astfel de patimi?

Da, există astfel de oameni! Noul ne este străin neobișnuit și nu ne știe în gînd să afirmăm că moșanii curății, cum se spune, de nezu cu totul și pentru todeauna.

Mai există la noi oameni cărora le plac mai mult instrumentele decît munca adevărată, există oameni incapabili să nepricepiți. Și în anul acesta noi se vor „înălța” — ca să ne exprimăm în termeni militari — un număr oarecare de birocrati care, de teama de a nu greși, se străduiesc să lucreze cît mai puțin, oameni care cred că succesele vin de la sine fără muncă și luptă. Oamenii fără discernămint și carieristi.

Dar în ansamblul poporului nostru de 200 de milioane de oameni, popor înfălșit de muncă și de creație și hotărît să rezolve probleme titanice, acestea sînt doar niște picături rare. Și cu atît mai mult trebuie să căuțăm și în anul acesta să zvîntăm aceste picături. Dacă nu e cu cale să folosim arma criticii și autoctriticii la mesele festive, apoi nici nu se cade s-o tocim cu îngîmfare și sentimentalism — deoarece ea ne este deseori de foarte mare folos.

Ne vom înălți în anul acesta și cu alte figuri, tot bine cunoscute. Îi am în vedere pe cei care umblă cu foarfece, încercînd să taie firele ce leagă inimile între ele, și care aruncă apă, ca să sîngă focul prieteniei și încrederei. Decamdată, e greu să dăm asigurări că ei nu vor mai încerca să-și imprimă pecetea pe treburile acestora necinstite. Și totuși, acum, mult mai mult decît în anul trecut, omenirea poate privi mai liniștită spre țăările lumii. Anul trecut, ne-am făcut pe tot globul atîl de mulți prieteni noi, încit ar fi greu să încape toți odată în toate oareșele și sătele noastre! Pacea este opera oamenilor și, de aceea, împreună cu toți oamenii cinstiți, vom continua această operă cu conștiință-zitate, perseverență și consecvență.

Noul an a făcut primul pas. Ca revoluționari optimiști care cred în justetea cauzei lor, în victoria rațiunii colective și a muncii în colectiv; ca oameni îndrăgostiți de frumusețea pămîntului nostru, de bucuria și triumful vieții noi, urăm nouli un din par-tula întregului popor!

— Bine ai venit!

Spre un nou avînt al economiei sovietice

O telegramă publicată într-un ziar sovietic din 2 ianuarie făcea cunoscut că, în schimbul de onoare organizat la începutul acestui an în cîstela Congresului al XX-lea al P.C.U.S., „toate cuploarele înalte de la Comitetul „Stalin” din Magnitogorsk au dat fîntă peste plan”. Succese însemnate au înregistrat și oțelarii din Kuznețk și din Zaporojje, petroliștii din Tașkent, și colectivele multor altor întreprinderi sovietice.

Oamenii sovietici au petrecut cu bune cuvinte anul 1955, și au înfîmîinat cu încredere și bucurie noul an, 1956.

În 1955, care a fost ultimul an al celui de al cincilea plan cincinal, poporul sovietic a cucerit însemnate victorii în opera de construcție pașnică. Industria socialistă a îmîpînit cu 8 luni înainte de termen prevederile cincinalului. S-a dezvoltat în rîm rapid industria grea, temelia temelilor economiei socialiste. În anul trecut, producția globală a industriei sovietice a fost de 27 de ori mai mare decît în 1913, din care producția mijloacelor de producție de 86 de ori, producția de mașini de 160 de ori.

Oamenii agriculturii sovietice au obținut primele rezultate în realizarea marelui program trasat de partid și a guvernului. Pentru dezvoltarea continuă a agriculturii. Au crescut simțitor iaș de 1954 producția de cereale-boboci, producția fermelor zootehnice și a altor ramuri ale agriculturii.

Succesele realizate în mărirea producției și productivității muncii au dus la o nouă creștere a nivelului de trai material și cultural al oamenilor sovietici.

Potrivi sarcinilor trasate de partidul comunist și de guvern, oamenii sovietici pășesc în noul an 1956 desăvîșit rînd luptă pentru creșterea contribuției la producției industriei și agriculturii, pentru extinderea circulației mărfurilor, mărirea investițiilor captae în economie, dezvoltarea construcției de locuințe și instituții social-culturale, ridicarea învîșămîntului și ocrotirii sănătății.

Luptînd pentru transpunerea în viață a hotărîrilor plenarelor din ianuarie și iulie 1955 ale C.C. al P.C.U.S., oamenii sovietici asigură un nou și strălucit progres comunism.

Copiii la Kremlin

S-a deschis o poartă fermecată... Prin ea, pătrund în sala imensă a palatului zece și zece mii de copii. Zile în șir, fără pauză, printre colonadele masive de marmoră roză se perindă lumea celor mici. Și e atîta veselie! Și sint atîtea risete! Și e atîta voie bună!

Oare să fie un palat din basme? Un palat al orărilor, menit să vă bucure cu atîtea minuni nemăsurate de voi, băiețași și fetițe din marea capitală a Țării Sovietice? Nu, nu este un palat al orărilor. Voi ați început să-l cunoașteți an de an, și cu cîta nerăbdare, cu cîta curiozitate, cu cîte emoții așteptați zilele de sîrbătoare, zilele marii bucurii a copiilor, cînd veniți aici!

Iată, ai pătruns pe poarta lui și îndată începi să te simți ca în lumea basmelor. Încă de pe treptele de marmoră albă de la intrare, te așteaptă Snegueroica și un Moș Martin uriaș, care îți vorbește, îți urează un An Nou fericit și, evîdent, „petrecere frumoasă”.

De cum îl vezi, ai și izbucnit în ris. Moș Martin fine lîngă piept, în labele lui atît de puțn dibace, ochii, ca niște curcubeie pline strălucire fericecă?

— Snegueroica, adună-vă vrăjii!”
— Dar cum să-l găsească întreabă mirași și Ursul rîșă cea istețată, care îi rociță în ajutor.
— Deodată, Ursul are o Privește sus și arată cu laba, toată sala izbucnește într-un care nu se mai oprește.
— „Focul vrăjii” se află în... Lu Dar cum să ajungi acolo? Dacă țeară la Petia Iscus strasnicul constructor de raze care, uite, a și apărut în scenă „vehiculul” interplanetar ne-l-a construit în atelierul său.
Și racheta pornește de-a drept spre Lună.
Priviți și chiar geografia ni: mări, continente și în spațiu, departe, globul pămîntesc, Ursul, și Veverița, și Petia Iscusului cutreieră, fîndu-se de mînt, poletice Lunii o explorează prin toate colțurile. Dar unde să dai de „focul vrăjii”?

Moș Martin nu mai are răbdare. Îi anunță pe exploratori că se apropie de locul unde s-a găsit

puternic avînt al industriei, pe baza introducerii sistematice în producție a celor mai noi cuceriri ale științei, tehnicii și experienței înaintate. Pentru oamenii sovietici, anul 1956 va fi anul luptei hotărîte pentru progres tehnic, pentru ridicarea productivității muncii, pentru un nou și puternic avînt al tuturor ramurilor producției industriale. Astfel, se prevede că volumul producției globale a industriei va crește în 1956 cu 10,5% față de 1955, din care producția mijloacelor de producție cu 11%, iar producția obiectelor de consum, cu 9,6%.

Ca și în anii trecuți, se va asigura dezvoltarea cu precădere a industriei producătoare de mijloace de producție. Va crește de asemenea simțitor producția industriei alimentare și ușoare. Oamenii agriculturii sovietice, care în 1955 au dobîndit însemnate succese și o prețioasă experiență în lupta pentru sporirea cantității de alimente pentru populație și de materie primă pentru industria ușoară, luptă pentru a îndeplini înainte de termen sarcinile trasate de C.C. al P.C.U.S.

Cultura, știința și ocrotirea sănătății se vor ridica la un nou nivel. Școlile sovietice vor fi absolvite de 760.000 specialiști cu calificare medie și superioară, adică cu 1

O privire în viitorul științei

Noul an 1956 marchează începutul celui de al șaselea plan cincinal — treaptă nouă în ascensiunea societății noastre socialiste spre comunism. E de așteptat ca în acest cincinal rolul științei și al tehnicii să fie mai mare, legat de ea, să crească și mai mult.

Știința pătrunde din ce în ce mai adânc în viața societății sovietice, dezvoltându-se din ce în ce mai mult. Știința și tehnica sunt cele care asigură progresul tehnicii și ridicarea nivelului de viață al muncii, contribuie la înflorirea continuă a economiei socialiste și la un avânt nou al bunăstării și culturii populare. Dar trebuie să ne dăm limpede seama că nu folosim pe deplin avantajele indiscutabile ale sistemului socialist față de cel capitalist, nu folosim uriașă forță a științei, nu facem tot ce ne stă în putință pentru dezvoltarea și aplicarea ei în viață.

Sau acest aspect, noul cincinal trebuie să constituie o cotitură. Marea înnoire tehnică a Rusiei dinaintea revoluției a pus în fața Uniunii Sovietice sarcina de a egala din punct de vedere tehnic țările capitaliste, mult mai avansate. Indicii celui de al cincilea plan cincinal sînt o mărturie că în îndeplinirea acestei sarcini țara noastră a realizat noi succese. După ritmul și amploarea pregătirii de specialiști, U.R.S.S. ocupă primul loc fapt ce a provocat o intensă neliniște în S.U.A. și Anglia. Într-un domeniu atât de nou al tehnicii cum este industria atomică, pe baza faptelor și a rezultatelor Conferinței de la Geneva cu privire la aplicarea în scopuri pașnice a energiei atomice, cîntăca publică mondială recunoaște că U.R.S.S. se află la nivelul cel mai înaintat. Pot fi indicate și o seamă de alte domenii ale științei noi în care marile realizări sînt nefindibile.

Planul din iulie a C.C. al P.C.U.S. prezintă un larg program de progres tehnic în U.R.S.S. La îndeplinirea acestui program trebuie să fim conștienți de faptul că în problema științei mondiale și în problemele științifice concrete, să folosim rezultatele științifice cunoscute în linii generale din literatura străină. Aceasta înseamnă să folosim în condiții concrete știința din lumea întreagă. Trebuie să poată fi folosite rezultatele științifice cunoscute în linii generale din literatura străină. Aceasta înseamnă să folosim în condiții concrete știința din lumea întreagă. Trebuie să poată fi folosite rezultatele științifice cunoscute în linii generale din literatura străină.

În lupta pentru progresul tehnic, trebuie să folosim rațional și temeinic cadrele noastre științifice ce se află în laboratoarele uzinelor, în școlile superioare, în academiile de specialitate și în institutele Academiei de Științe a U.R.S.S. Coordonați precisă a tuturor gradelor activității științifice îngrădite folosirea mai eficace a cadrelor științifice conducătoare pentru rezolvarea problemelor științifice radicale. De aceea, atenția frontului înaintat al științei — Academia de Științe a U.R.S.S., academiile de științe republicane și cele de specialitate, trebuie să fie îndreptată în primul rînd asupra acelor ramuri ale științei și asupra acelor probleme a căror rezolvare e capabilă să revoluționeze sectoare mari ale economiei naționale, tot așa cum descoperirea antibioticilor a revoluționat medicina.

Atenția noastră trebuie să fie îndreptată și asupra unor probleme ca: folosirea oxigenului în metalurgie, prelucrarea metalelor prin presiune, turnarea de precizie a metalelor în industrie, înlocuirea mașinilor cu aburi prin turbine ș.a.m.d.

Academia de Științe a U.R.S.S. și mai ales institutele Secției ei de științe tehnice se ocupă de rezolvarea unor astfel de probleme. Institutul de metalurgie împreună cu Institutul special de cercetări științifice al Ministerului Siderurgiei din U.R.S.S. studiază problema intensificării procesului de elaborare în furnal prin

sulfare de oxigen. Institutul de cărbune a elaborat o metodă nouă de folosire a cărbunelui care dă sorturi variate de cărbune necesar siderurgiei.

Un profund rol revoluționar în știință și tehnică îl are adesea descoperirea a noi fenomene ale naturii sau a unor relații noi, necunoscute. Asemenea revoluții au fost, de pildă, descoperirea undelor radiofonice, crearea cauciucului sintetic, schimbările care au început să se petreacă în producția de fibre textile, în legătura cu descoperirea macromoleculilor și a mijloacelor lor de sinteză.

Practica arată că trebuie concentrate la timp forțe științifice și tehnice mari asupra deosebitelor noutăți științifice, de importanță fundamentală. Orice rezultat al cercetărilor științifice care are un caracter fundamental trebuie luat în seamă și discutat din punctul de vedere al necesității celorlalte forțelor și mijloacelor pentru dezvoltarea lui sub aspectul posibilității revoluționării tehnicii. Acolo unde o cercetare suplimentară a determinat profilul posibil și probabil al unei astfel de perspective pe scară strategică, rezultatele trebuie planificate, dîndu-li-se o amploare de stat, „un asalt” științific, o ofensivă largă.

Fizicienii, chimiștii, geologii din Uniunea Sovietică au luat parte la „asaltul” tehnico-științific alături de larg planificat și înfăptuit cu succes, împotriva tainelor atomului. Asemenea planuri complexe de largă activitate științifică sînt practicate, sub titlul de „proiecte”, în S.U.A. și se pot indica o seamă de rezultate mari științifice-obținute în urma acestor metode de lucru.

Deosebite rezultate științifice, ale căror profiluri au fost determinate de cercetările științifice, poartă în vorba în cel de al șaselea cincinal? O seamă de astfel de probleme și sarcini au și fost elaborate de Academia de Științe a U.R.S.S. în colaborare cu oamenii de știință din industrie, iar la alcătuirea planurilor anuale ale Academiei de Științe se folosesc rezultatele acestei munci. Într-un articol de ziar nu putem da decât unele exemple.

În ultimii ani crește în ritm rapid importanța semiconductorilor. Asemenea semiconductorilor cum sînt siliciul și germaniul, elemente de mare puritate, au produs o schimbare fundamentală în radiotehnică și în unele domenii ale electrotehnicii, au îngăduit înlocuirea lămpilor electronice, mici ca dimensiune, gîngăse și nerезistente, prin cristale mărunte ale acestor elemente care servesc ca redresoare de curent și amplificatori.

Elaborarea teoriei semiconductorilor, ca și o serie întreagă de noi rezultate remarcabile, se datorează în mare măsură fizicienilor sovietici. Ei au arătat că semiconductorii pot fi folosiți pentru transformarea directă (fără mecanism cu piese mobile) a energiei termice și luminoase în energie electrică, cu un coeficient de lucru util aplicabil în multe scopuri practice, care atinge azi 10%, iar teoria prevede posibilitatea mării lui continue.

Nu este exclus ca, în viitor, noua sursă de energie să rivalizeze cu energia nucleară și ca pustiurile toride să devină una din cele mai importante surse furnizoare de energie. Sarcinile mari ce-i revin Institutului de semiconductori al Academiei de Științe a U.R.S.S. pot fi rezolvate numai împreună cu multe alte institute de fizică și chimie, cu birourile de constructori și cu uzinele.

Alt exemplu. Oamenii de știință din U.R.S.S. se află la loc de frunte în domeniul tehnicii calculului. Marea mașină electronică de calculat „BESM” care efectuează în medie 7.000—8.000 de operații aritmetice pe secundă este, probabil, una din cele mai rapide din Europa. Munca efectuată în scurt timp de una din aceste mașini de calculat echivalează cu munca unui număr foarte mare de calculatori care ar fi necesitat un salariu de multe sute de milioane ruble. „BESM” și-a ocupat locul cucerit în planul de editură al Academiei de Științe a U.R.S.S. Cu această mașină s-au calculat și apoi s-au editat o serie de tabele matematice.

Academia de Științe a U.R.S.S. lucrează în colaborare cu industria la crearea unui nou tip de mașini, mai rapide și mai ieftine.

Acad. A. A. NESMEIANOV
președintele Academiei de Științe a U.R.S.S.

Un principiu analog poate fi folosit și la mașinile de calculat construite nu pe bază de aparate electrice, ci pe bază de dispozitive electronice conectate. Principiile unor astfel de mașini sînt elaborate de Academia de Științe a U.R.S.S. Aceste mașini sînt fără precedent, ca tip, și prezintă avantaje care permit ca ele să fie folosite pentru destinații specifice. Printre altele, aceste mașini vor avea o „memorie” colosală prin trînzia și capacitatea lor. Acest lucru permite să se speze ca pe această bază să se elaboreze mașini informative inexistente încă și care să acumuleze în „memoria” lor rezerve uriașe de informații și date, oferindu-le, la cerere, cu mare rapiditate și în orice combinație.

Variante ale aceluiași tip de mașini, pe baza programelor elaborate în acest scop, vor putea executa perfect o traducere dintr-o limbă în alta. Primele dicționare și programe experimentale pentru traduceri din limba engleză în limba rusă au și fost făcute de către Academia de Științe a U.R.S.S. și recent această mașină „BESM” (care nu e fost adaptată special pentru traduceri) și a făcut prima traducere mică, experimentală, și a făcut-o destul de bine din punct de vedere gramatical.

Bineînțeles că de la prima încercare a penelii pînă la folosirea practică a acestei utilități realizări a științei este tot altfel de departe ca de la primul aeroplan pînă la avionul contemporan. Se cere încă multă muncă pentru a transforma toate aceste visuri în realitate concretă.

Este totuși limpede că în urma unei astfel de activități căpătîm un mijloc puternic de mîrire a produc-tivității muncii intelectuale. Aceasta e o eră nouă, ale cărei urmări sînt greu de prevăzut.

Asemenea mașini sînt o completare absolut necesară și perfecționată în automatizarea proceselor de producție; ele măresc productivitatea muncii și, pas cu pas, scutesc pe oamenii de la muncă grea, istovitoare și vătămătoare de muncă fizică. Automatizarea este a proceselor de producție largă o altă sursă de deosebite însemnătăți științifice și tehnice și în care trebuie să se facă progrese revoluționare.

Într-un exemplu. Chimia fizică din U.R.S.S. are mari merite în elaborarea teoriei așezării numerelor reacții în lanț, mai ales a reacțiilor în lanț ramificate. Exploziile atomice sînt reacții în lanț ramificate, dar nucleare. Arderea și explozia sînt reacții chimice obținute în lanțuri ramificate. Dacă în explozia atomică neutronii sînt purtătorii multiplicatorilor ai lanțului, atunci într-o reacție chimică obișnuită acestia sînt radicalii, adică particulele moleculare foarte active din punct de vedere chimic. Influența asupra radicalilor (accelerării sau oprirea dezvoltării lor), se poate stăpîni dezvoltarea reacției. Astfel, stăpînind reacția în lanț a oxidării carbonice în prelucrarea petrolului, ea a putut fi dirijată spre obținerea tehnicii a aldehidelor formice, unul din principalele semiproduse ale industriei chimice.

Polimerizarea prin care se obțin cauciucul sintetic, politenul și o serie de polimeri macromoleculari este tot un proces în lanț, care se deosebește prin particularitatea că purtătorii lanțului (radicalul) continuă să rămînă în componența moleculei care continuă să crească. În ultimul timp, noi am elaborat sinteze, cu bogate însușiri, de produse etilenice cu greutate moleculară medie, pe baza polimerizării întrerupte, și s-a obținut materie primă pentru fibre artificiale, plastificali, oxiduri etc. Larga folosire în știință și practica chimiei a radicalilor liberi este una din importante sarcini ce le avem de îndeplinit.

Aceste sarcini mari, ca și altele, vor fi rezolvate pe baza planurilor de stat care reușesc eforturile multor instituții, institute științifice și întreprinderi.

Aceste planuri, alcătuite pentru probleme de un anumit grad, prospectate prin cercetări științifice, trebuie să includă și activitatea de aplicare în producție și de creare a bunuri.

Cititorii de la noi îl cunosc fără îndoială pe scriitorul Lion Feuchtwanger și au citit din operele sale. De curînd, ziaristii sovietici care au făcut o călătorie prin Statele Unite au avut prilejul să stea de vorbă cu acest scriitor, foarte prețuit în Uniunea Sovietică.

„Ne aflăm în mijlocul unei odăi mari ale cărei ferestre dau într-o grădină. Se aud pași ușori. În odaie intră stăpînul casei. Ne zîmbește cu amabilitate și ne întinde mîna. Primele cîteva minute se scurg, ca de obicei, în salutări și schimburi de amabilități. Poate că îl privesc prea stăruitor pe scriitor. Iată-l, așadar, pe autorul acelor cărți monumentale, pe cunosătorul anticității, pe maestrul cuvîntului, pe creatorul de caractere adînci! Scund, purtînd pantalon cu talpă groasă, cu o haină cafenie de sub care se zărește o vestă împletită, de lîmă, așa stătea Feuchtwanger în fața noastră, mijindu-și blind ochii. Era cîrînt de tot, cu părul ca neaua” — așa descrie scriitorul sovietic A. Sofronov această vizită.

Marele scriitor Feuchtwanger se interesează îndeaproape de realizările literaturii sovietice, se interesează dacă în Uniunea Sovietică se citesc cărțile sale... Răspunsul

lor de consum. Cu cît un rezultat științific este mai nou și mai revoluționar, cu atît cere eforturi mai mari pentru a fi aplicat. Se mai întîmplă adesea chiar și în prezent ca de la o descoperire și pînă la aplicarea ei practică să treacă mai mulți ani. Acest lucru nu trebuie îngăduit. Acum zece ani s-a construit la Leningrad un minunat microscop cu ultrasunete, cu ajutorul cărui se pot vedea obiectele într-un mediu foarte opac — în metal, în roci dense. Această excelentă inovație n-a fost folosită pînă acum și nici dezvoltată așa cum se cuvenea.

Ramurile care se dezvoltă cel mai mult sînt cele de la hotarele dintre științe. Sub ochii noștri, s-au dezvoltat geochimia, biogeochimia, chimia fizică și multe alte ramuri științifice. Biogeochimia s-a transformat într-un domeniu al științei căpătînd o uriașă importanță. Metoda și mijloacele de cercetare luate dintr-o știință și introduse în alta dau adesea un efect uimitor.

O însemnătate excepțională pentru dezvoltarea rapidă și rodnică a biologiei o are folosirea noilor realizări ale fizicii în cercetările biologice. Un viitor exemplu îl constituie aplicarea în biologie a atomilor marcați. Cercetările sovietice au aplicat cu mult succes această metodă în diferite procese de metabolism, în alimentație, în asimilarea bioxidului de carbon la plante. Această metodă a fost folosită în cercetarea proceselor chimice subtile din sistemul nervos central. Activitatea creierului, alături de studierea intensă a ei prin metoda reflexelor condiționate (după I. P. Pavlov), se cercetează în numeroase laboratoare sovietice cu ajutorul noii tehnici electronice.

O mare însemnătate o are cercetarea continuă a lumii microorganismelor — structura cea mai fină de organism viu. Cu ajutorul microscopului electronic e posibilă înfăptuirea acestei sarcini prin pătrunderea pînă în organizarea micromoleculară și descoperirea unor trăsături cu totul noi ale arhitecturii structurilor submicroscopice. Un rol mare în aceste cercetări, în afară de microscopul electronic, îl are ultramicrotomul, încă nefabricat la noi, care îngăduie pregătirea unor secțiuni cu o grosime de pînă la 0,01 microni din orice țesuturi, precum și bacterii și chiar particule de virus. Aici ca și pe alte câmpuri de dezvoltare a fizicii, biologiei, histochimiei, prin antrenarea întregii varietăți din arsenalul cercetărilor fizice, trebuie să ne așteptăm la cele mai mari noutăți științifice în biologie.

Noul plan cincinal trebuie să marcheze o cotitură în ritmul de promovare a rezultatelor științei în tehnică, în viață.

În Uniunea Sovietică au fost create cele mai favorabile condiții pentru dezvoltarea științei. Oastea oamenilor de știință din țara noastră crește numeric și calitativ. Oamenii de știință din U.R.S.S. sînt plini de dorință de a se afla tot mai aproape de cerințele statului, partitului, poporului, de a-și intensifica neîncetat rolul lor activ în construirea societății comuniste. Acest lucru îl înțelegem nu numai în sensul rezolvării problemelor prezente, ci și în sensul unor noi căutări științifice, care, fără îndoială, vor deschide noi perspective minunate de creștere gigantică a forțelor de producție ale țării și a tezaurului spiritual al societății noastre. Fiecare om de știință — de la lucrătorul științific din laborator uzinei pînă la lucrătorul științific dintr-un institut academic — va duce știința înaintea, în mod creator, inovator, va întări legătura ei cu practica.

În dezvoltarea ei, știința sovietică întărește din ce în ce mai mult relațiile ei internaționale, considerînd înțărirea legăturilor între savanții din diferite țări drept un mijloc de întărirea a colaborării pașnice între popoare.

Noul an va aduce poporului sovietic victorii remarcabile!

GHEORGHI VASILIEV

Pîrîiașul

După eș așerg ca vîntul,
Printre pini și printre zăde;
Luceind prin stînci, ca gîndul,
Murmurî și-n loc nu șade.
Murnit, m-aș de-o parte
Să mai sorb puțin tîrte;
Ej se-avîntă mai departe,
Cîntă apa lui zglobie,
Incotro? — Îmi spun în minte —
Loc de tîhnă n-o să-mi cate?
Dar mă-mpinge înainte
Vîntul lin suflînd din spate.
Sînt drumeț pe-aci; cărarea
N-o cunoaște, nu sint localnici,

Vine-amurgul, inserarea!
Dă-te-nlături, codru falnic!
Nici s-audă, pîrîiașul;
Și-uite cum mă-n arde jarul,
Fuge, și tale-n jos făgașul,
Are treaba lui, sprînzărul,
Uite-l, piere-n cîte-o zădă
Ca sorbit de știe cine;
Dintr-o stîncă-știe cine, grămadă,
Zvirle ploii diamantine
Și-uite-acum — țîsteste-n soare,
Dintr-al codrului hotar,
Drept în palmele-n dogoare
Ale unui pădurar!

În romînește de C. MIHAL

Versurile lui Nekrasov în romînește

Poezia lui Nekrasov, aproape necunoscută la noi odinioară (doar Al. Vlahuța și C. Dobrogeanu-Gherea se referiseră la ea), a putut fi cunoscută de masele cititoare numai de un deceniu încoace. Nekrasov, apărut în primul rând în traduceri, este un element important care lipsea din bibliografia traducerilor literare în romînește.

Dimensiunile orizontului social nekrasovian, cîntecul vîvace și imaginea poetică robustă, versul limpede și atît de accesibil, clasează această operă poetică — cu nestînsă putere de luptă și de chemare spre lumină — în categoria valorilor veșnice.

Nekrasov solicitase în creația sa inspirația „muzei răzburării și-a tristeții”.

Pentru a înțelege mai bine procesul care l-a dus spre alegerea unei „muze răzburării și-a tristeții”, spre dragostea pentru poporul oprîmat și spre demascarea, cu mijloace satirice necunoscute pînă la dînsul, a relelor rînduiri din Rusia țaristă, este necesară o parcurgere măcar elementară a biografiei nekrasoviene.

Nikolai Nekrasov (n. 1821) a avut prilejul să cunoască unele din contradicțiile sociale ale vremii sale încă din anii copilăriei. Tatăl lui era un boier destrăbălat și grosolan, care-și bătea joc cu cinism de munca de ocazi și a iobagilor săi; în apropierea moșiei părintești curgea Volga, cu edecarii ei neriferici și scurgerea neîntrepută de bogății ale claselor de sus. Mal trîziu, într-o poezie memorialistică „Acasă” (1845) poetul zugrăvea în cuvinte amare aceste vechi observații:

O, cunoscut locuri, din nou vă am
Aici străbunii mei, nerodnică lor
Și-o cheltulau în cheful, în sarbădă
Intr-un murdar desfrîu și-o joasă
Aici un cîrd de robi, cu spaimă de
Invidia și traiful celor din urmă
clin.

În conștiința viitorului poet se înfruntă aceste constatări cu moștenirea etică a mamei sale — o femeie bună, sensibilă, inteligentă și cultă — cu frumusețile naturii rusești și cu simplitatea sufletului țărănesc.

Cu acest bagaj și cu un caiet de versuri, Nekrasov a plecat la Petersburg, nu să se facă militar, cum îi poruncise tatăl său, ci să urmeze cursurile universității. Hotărîrea tînrului de 17 ani minie pe moșier, care-î trimise, în loc de bani, ocări și blesteme. Anii trec în muncă istovitoare, studii și cugetare. Nekrasov începe să-și publice versurile. Cunoaște pe Belinski cu care se împrietenește. La „în arendă”, în 1846, revista „Sovremennik” în jurul căreia grupează cele mai bune condeie ale Rusiei: Turghenev, Goncarov, Lev Tolstoi, Dostoievski, Cernîșevski, Dobrolubov, Fet, Tiutcev.

Tenacitatea poetului învinge toate neplăcerile cu cenzura țaristă, toate greutățile vieții sale personale, și nimic nu-i curmă activitatea de creator și de îndrumător, ajară de boala grea care-l rapune în 1877.

Este interesant de menționat prețuirea de care s-au bucurat versurile lui chiar în conștiința contemporanilor: înmormîntarea poetului, la care a asistat mîla de oameni, s-a transformat într-o adevărată manifestație politică, animată de numeroase versuri ale lui despre libertate, purtate din gură-n gură ca lozinci de luptă.

Nekrasov a fost un poet combatant. Asta i-a cîștigat, în primul rînd, simpatia maselor. Nu trebuie să uităm că Nekrasov a cîntat primul în Rusia muzica din fabrici („Plînsul copilor”), zugrăvind chinurile la care erau supuși „micii muncitori” la o vîrstă cînd firească este încă joaca:

— Mai stat, o, roată neîndurătoare!
Fîrva minte să ne-o adunăm!
Zadarnic ni-l plîns și rugăminte,
Că roata, surdă, nici că se oprește:
Tu poji să mori — se-nerve înainte,
Tu poji să mori — vulește, tot
vulește!

Dar, mai ales, Nekrasov a cîntat oropirea țărănilor ruși. În volumul întîi al culegerii traduse, la care ne referim aici, nu se află reprezentate toate treptele de cristalizare a combativității poetului, dar ele sînt totuși prezente în devenirea lor. Una din aceste trepte o găsim în altitudinea poetului din „Lanu nescerată”, unde spicete coapte și-și cheamă, sub vîntul rece al toamnei, plugarul căruia însă „un vierme betega lui inimă-roade”, de asemenea în „Satul cel uitat”, unde oamenii nădăjduiesc să-și aline cînt de cît traul mizer „cînd o veni boierul” de la oraș, dar, între timp, oamenii îmbătrînesc și mor, tinerii se duc la armată și boierul nu vine decît ca o definitivă pierdere a nădejdi:

În sîrșit, pe șleul drumului, odată,
Tras de șase cai, un dric „se-arată”
Pe dricul cel nalt, sicriu de stejar,
Boiarul intr-insul; — un urmă-n alt
lacrimi varsă
Și-n butcă, spre Piter face
cale-ntoarsă.

Atitudinea poetului se clarifică într-altă poezie: „Gînduri înaintea unei intrări principale” unde îl vedem pe nenorocit venind caute de sute de versete la oraș să-și caute dreptele și așteptînd ceasuri fără rost la „intrarea principală”, cînd:

„...cel ce-î stăpîn în mărgeu! palat
Zăcea încă-n somnu-l adînc
scundantă.
Luptător fățiș, Nekrasov acordează note de-a dreptul revoluționare în „Cîntec pentru Eremușka” și-și precizează poziția în poemul dialogat —

*) N. A. Nekrasov, „Opere alese” vol. I, edit. „Cartea rusă”, 1955, (în romînește de Miron Radu Paraschivescu)

„Poet și cetățean”, unde cetățeanul îi spune poetului:

„Ești liber să nu fii poet,
Dar cetățean, ești obligat.
Fiește că un astfel de poet-cetățean ca Nekrasov nu se menținea la învecțare. Chiar în primele faze ale dezvoltării talentului său, poezia a înfăptuit o galerie de felicitări ai poporului („Salerbaș”, „Cămătarul”, etc.) de racile ale „etice” burgheze („Grădinarul”, „Omul moral”) sau ale armatei țariste („Orina, mama soldatului”). Ceea ce văzuse încă din copilărie și judecarea aspru la maturitate, a căpătat ecou puternic de demascare în toate poeziile sale. Lenin, referindu-se la Nekrasov și la Saltikov-Schedrin, sublinia că ei „învață... societatea rusă să deosebească, sub înfățișarea spulcătă și pomădată a culturii moșierului feudal, interesele sale rapace, o învățat să urască fărnicia și lipsa de suflet a unor asemenea tipuri”.

Volumul pe care-l recenzăm ne aduce poemul „Gerul, moșu” cu noște roșu — una din culmile artei poetice nekrasoviene. Acti, poetul istorisește viața chinuță a doi soți de la țară, Daria și Prokl, care mor de ger. Moartea lor, în plină natură, nu se datorează de fapt naturii, — ci sărăciei, mizeriei, inculturii în care era înștată țărînia rusă de regimul țarist.

Cum va vedea cititorul român și mai deslușit cînd va apare volumul conținînd poemul „Cui i-e bine în Rusia”, tema țărănească a fost pentru Nekrasov o temă predilectă. Odată, un amic al poetului i-a spus: „Nu mai tot cîntă dragostea surzilor, a grădinarilor și toate țărîniile astea”. Răspunsul poetului a fost însă o dezvoltare ale mai amplă a temei sale favorite. De notat, de asemenea, că poemul liric, deosebit de hazul limpede al glumei populare, „Marchitani”, poartă această dedicație: „Bunului meu prieten Gavriila Iakovlevici, țărăn din satul Șoda, gubernia Kostroma”.

Arta lui Nekrasov este țesătură în care urzeala e profund lirică, unecori elegiacă, iar rîsului satire. Generată de încrederea sa în viață, poezia lui Nekrasov chiar în tonurile ei elegiace, zugrăvește o perspectivă de viitor, cînt libertatea va fi întronată pe pămînt.

Nu se poate încheia această recenzie fără prețuirea talmăcirii romînești. Poet sensibil și bine informat, Miron Radu Paraschivescu a surprins adevăratul timbru al melodiei nekrasoviene, care nu este de tip cantabil, dar ale cărei puteri melodice ițoarăc din șir structura poetică. Versurile din acest volum, chiar dacă unecori se deparțează de la imaginea originalului, se apropie de fapt foarte mult de tot ceea ce este esențial în poezia lui Nekrasov, redînd și tonurile patetice, și retorică tragică a poetului rus, și lirismul său adînc, și umorul și accentele sale satirice.

VICTOR KERNBACH



Întîlnire cu Lion Feuchtwanger

Cititorii de la noi îl cunosc fără îndoială pe scriitorul Lion Feuchtwanger și au citit din operele sale. De curînd, ziaristii sovietici care au făcut o călătorie prin Statele Unite au avut prilejul să stea de vorbă cu acest scriitor, foarte prețuit în Uniunea Sovietică.

„Ne aflăm în mijlocul unei odăi mari ale cărei ferestre dau într-o grădină. Se aud pași ușori. În odaie intră stăpînul casei. Ne zîmbește cu amabilitate și ne întinde mîna. Primele cîteva minute se scurg, ca de obicei, în salutări și schimburi de amabilități. Poate că îl privesc prea stăruitor pe scriitor. Iată-l, așadar, pe autorul acelor cărți monumentale, pe cunosătorul anticității, pe maestrul cuvîntului, pe creatorul de caractere adînci! Scund, purtînd pantalon cu talpă groasă, cu o haină cafenie de sub care se zărește o vestă împletită, de lîmă, așa stătea Feuchtwanger în fața noastră, mijindu-și blind ochii. Era cîrînt de tot, cu părul ca neaua” — așa descrie scriitorul sovietic A. Sofronov această vizită.

Marele scriitor Feuchtwanger se interesează îndeaproape de realizările literaturii sovietice, se interesează dacă în Uniunea Sovietică se citesc cărțile sale... Răspunsul

afirmativ al ziaristilor sovietici îi face mare plăcere.

Scriitorul le-a împărtășit ziaristilor sovietici planurile sale de viitor, le-a vorbit despre romanul la care lucrează.

— Scriu romanul „Iafet și fiica sa”... E o carte dificilă și complicată, care arată transformările pe care le suferă un soldat, cuceritor de pămînturi străine.

La plecare, Feuchtwanger le-a dăruit o fotografie și a transmis un cald mesaj de prietenie cititorilor sovietici.

Cinematograful stereofonic

Folosirea ecranului larg și a sunetului stereofonic în cinematograful începe să capete o răspîndire din ce în ce mai largă. La Moscova, primele filme documentare stereofonice au atras un public numeros.

Principiul proiectiei cinematografice pe ecran larg constă în aceea că imaginea ocupă tot spațiul de care-l cuprinde privirea, dînd spec-

tatorului impresia că nu există ecran și că acțiunea filmului nu este proiectată, ci se desfășoară chiar sub ochii lui.

Filmarea și proiectia filmelor cu ecran larg se face cu ajutorul aparatelor anamorfice, folosind aparate de tip obișnuit. Stereofonia, care este strîns legată de ecranul larg, urmărește redarea sunetelor în volum, așa cum le auzim în viață. Sunetele se aud din diferite părți, adică vin din locul în care s-au produs și sînt de o mare efect artistic. Pentru a obține sunetele stereofonice, cinematograful este utilat cu cîteva grupuri de difuzoare, nelegate între ele și așezate lîngă ecran într-un anumit mod. Fiecare grup este legat printr-un amplificator special cu linia sa sonoră de pe copia pozitivă a peliculei. Grupurile de difuzoare și de linii sonore din timpul proiectiei le corespund un număr egal de grupuri de microfoane folosite la filmare. Problemele tehnice ale filmului cu ecran larg și ale sunetului stereofonic sînt multiple. Ele prived, printre altele, un nou tip de utilare a cinematografulor un ecran de formă deosebită, mai multă lumină, o anumită configurație a sălilor de cinematograful.

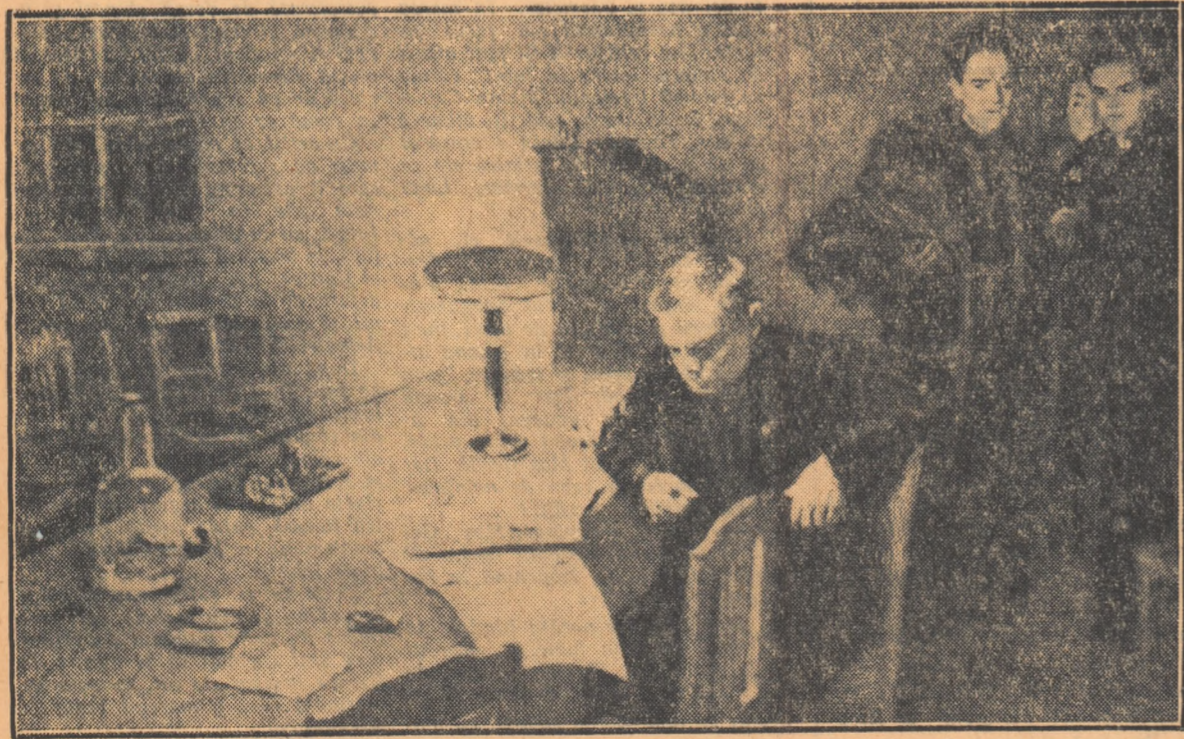
Deosebit de importante sînt și problemele de creație, legate de răspîndirea cinematografului stereofonic. Filmele realizate pînă în prezent de operatorii sovietici au relevat într-uctura particularitățile cinematografului stereofonic, care necesită nu numai găsirea unor noi principii de compoziție a cadrelor, ci și noi principii de montare.

Experiența primelor filme documentare stereofonice a arătat că acest nou gen de creație cinematografică oferă posibilitatea de a se prezenta imaginea în toată amplitudinea lor, veridic și convingător, cum ar fi, de pildă, în cazul marilor scene de masă.

Un articol sovietic despre tipăriturile din R.P.R.

Revista „Sovetskaia Bibliofila” (Bibliografia Sovietică) publică în unul din numerele sale recn. e un articol de Z. I. Katalnikova, des. re „Editarea cărților în Republica Populară Romîna”.

Articolul citează cifre și date în legătură cu schimbările produse în toate domeniile vieții economice și culturale a Romîniei, în cei unsprezece ani care s-au scurs de la eliberare.



M. KLIONSKI

„După ședință”.

Să intensificăm activitatea A.R.L.U.S. în rîndurile intelectualilor

Muncitorii și tehnicienii, tărani muncitori și intelectuali din țara noastră au pășit pragul noului an cu inimile pline de satisfacție și mîndrie pentru însemnatele victorii repute în construcția economică și culturală, cu hotărîrea fermă de a contribui cu toate forțele, cu energia lor creatoare, la împlinirea mărețului program trasat de cel de al doilea Congres al Partidului Muncitoresc Român.

Intelectualii legate de popor, pe care tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej a numit-o mîndria poporului nostru, își revin astăzi sarcini de seamă. Congresul partidului a chemat intelectualii să devină factori mai activi în dezvoltarea culturii, științei și tehnicii, în răspîndirea ideologiei marxist-leniniste, a cunoștințelor științifice despre natură și societate, în combaterea ideilor reacționare, a putredii ideologiei burgheze, a idealismului și misticismului.

Exemplul activității patriotice a intelectualității sovietice — al oamenilor de știință, al scriitorilor și oamenilor de artă sovietici, care își închină întreaga lor capacitate de creație minunată la fărîșii comunismului, constituie un puternic îndemn pentru intelectualii din țara noastră.

Organizațiile A.R.L.U.S. pot aduce o contribuție utilă la cunoașterea și însușirea creatoare de către oamenii de cultură, a cuceririlor științifice, artei și literaturii sovietice. Dar, așa cum au subliniat și lucrările celui de al IV-lea Congres al A.R.L.U.S.-ului, activitatea Asociației noastre în rîndurile intelectualilor n-a reușit încă să se ridice la înălțimea cerințelor. Chiar și în centre culturale altele de importante ca București, Iași, Cluj s.a. munca organizațiilor A.R.L.U.S. a fost pînă nu demult nesatisfăcătoare.

În ultimul timp consiliile regionale și raionale A.R.L.U.S. au început să acorde mai multă atenție activității în rîndurile oamenilor de știință, artă și literatură.

În perioada Lunii prieteniei romino-sovietice din 1955, și mai ales în cadrul „Săptămîinii științei și tehnicii sovietice” au avut loc, în întreaga țară, numeroase manifestări care au făcut cunoscute masei largi de intelectuali — medici, ingineri, agronomi etc. — cele mai noi realizări ale științei și tehnicii sovietice.

A fost îmbunătățită activitatea și în rîndurile juriștilor și cadrelor didactice — categorii de intelectuali care erau lăsate de multe ori în afara sferii de activitate a Asociației noastre. În această direcție s-a remarcat mai ales activitatea desfășurată de consiliul raional A.R.L.U.S. Stalin din Capitală.

Spre deosebire de trecut, în tot mai multe regiuni, popularizarea

ION MORARU secretar adjunct al A.R.L.U.S.-ului

realizării culturii sovietice este considerată ca o sarcină importantă, permanentă, a Asociației noastre. Astfel, consiliul regional Cluj și-a propus ca, în perioada trimestrului I al anului 1956, să desfășoare o bogată activitate prozangandistică în rîndurile intelectualilor. În instituțiile de învățămînt superior, cum ar fi, de pildă, la facultățile de chimie ale universităților „Babeș” și „Bolyai” se vor ține prelegeri cu subiectul: „Rolul ioniilor reactivi în chimia analitică”; la facultățile de științe naturale vor avea loc conferințe consacrate principiilor microchimiei în dezvoltarea biologiei, iar la facultățile de istorie, se va organiza în colaborare cu filiala Institutului de istorie al Academiei R.P.R., un ciclu de conferințe cu tema: „Relațiile romino-ruse de-a lungul veacurilor”. Planul de muncă al consiliului regional mai prevede și alte acțiuni interesante, care vor fi inițiate în colaborare cu filialele din Cluj ale Uniunii Scriitorilor și ale Uniunii Compozitorilor, precum și cu filiala Societății științelor medicale.

Un bogat program de manifestări, menit să ducă la o mai largă răspîndire a experienței pedagogice sovietice în rîndurile cadrelor didactice este pregătit de consiliile regionale A.R.L.U.S. din Regiunea Autoamăgărilor, Iași s.a. Printre aceste manifestări se numără referatele privind predarea diferitelor obiecte în școlile medii din U.R.S.S., discuții pe marginea lucrărilor lui Mikrenko — „Poemul Pedagogic” s., „Steaguri pe turnuri” s.a. Merită să fie relevată, de asemenea, inițiativa consiliilor regionale Craiova, Iași, Stalin s.a. de a organiza, în cadrul instituțiilor teatrale, expuneri asupra problemelor creației artistice în U.R.S.S. și a principiilor lui K. S. Stanislavski.

Din păcate, mai sînt organizații c de exemplu, consiliile regionale Găstăna, Timișoara s.a. care nu arădă încă nici oarecum toată atenția și simțămîntul cuvenit muncii în rîndurile intelectualilor.

Factorii lipsei de îndrumare din partea consiliilor regionale și raionale, activitatea multor comisii A.R.L.U.S. din instituțiile științifice, cele învățămînt sau artă continuă să rămîie nesatisfăcătoare, ruptă dereocupările specifice colectivelor organizate.

Consiliile regionale și raionale A.R.L.U.S. trebuie să pună neîntrecînd capăt atitudinii de subapreciere a activității în rîndurile intelectualilor, care au datorat și la măsuri corecte pentru îmbunătățirea acestor activități.

Trebuie intensificată munca organizațiilor noastre în rîndurile oamenilor de știință, artă și literatură, a cadrelor didactice, pentru care însușirea realizării culturii sovietice reprezintă un ajutor de preț în munca pentru făurirea culturii noi, socialiste în patria noastră. O atenție deosebită va trebui să acordăm în viitor activității în rîndurile medicilor, juriștilor, a cadrelor din instituțiile științifice, de învățămînt și artă.

Lichidarea formalismului, rutinei și metodelor birocratice de muncă și organizarea de acțiuni vii, atrăgătoare, atît prin conținutul lor, cît și prin formele de prezentare, trebuie să devină o preocupare conștientă a tuturor organizațiilor A.R.L.U.S. Pentru aceasta, este de cea mai mare importanță stabilirea unei strînse conlucrări a organizațiilor A.R.L.U.S. cu instituțiile științifice, de învățămînt și artă, cu unitile de creație, cu diferite societăți științifice ca: Societatea științelor medicale, Asociația juriștilor, Societatea de științe naturale, istorice, filologice, matematice și fizice etc. Această conlucrare va trebui concretizată prin inițierea în comun a unor conferințe, reperate științifice, urmate de discuții, și consfățuirii pe ramuri de specialitate, a unor dări de seamă ale oamenilor de știință și artă care au vizitat Uniunea Sovietică etc. În scopul ilustrării celor mai noi cuceriri ale științei, artei și literaturii sovietice. Este necesar ca, în această muncă să fie atrași specialiștii care au studiat mai mult în Uniunea Sovietică și au avut posibilitatea să cunoască nemijlocit cultura sovietică.

Organizațiile A.R.L.U.S. trebuie să înlesnească intelectualilor din țara noastră stabilirea unor legături strînse pe cale de corespondență cu specialiștii sovietici, pentru a se înfăptui un rodnic și permanent schimb de experiență, deosebit de important în munca lor științifică.

Consiliile regionale și raionale trebuie să-și îndrepte atenția în mai mare măsură ca pînă acum, asupra activității comisiilor A.R.L.U.S. din instituțiile științifice, de învățămînt și artă. În centrul activității acestor comisii trebuie să stea sarcina de a desfășura o bogată activitate propagandistică, o intensă muncă de răspîndire a culturii sovietice. Îndrumarea permanentă, ajutorul și controlul activității acestor comisii, trebuie să constituie o sarcină permanentă a organelor de conducere ale A.R.L.U.S.

Consiliile regionale și raionale A.R.L.U.S. au datorat și analize periodice activitatea desfășurată în rîndurile intelectualilor pentru extinderea celor mai bune metode de muncă, pentru lichidarea lipsurilor existente.

Experiența sovietică — ajutor prețios în lupta pentru realizarea sarcinilor celui de al II-lea cincinal

Din primele zile ale noului an, 1956, oamenii muncii din țara noastră au pornit cu însușirea la realizarea mărețelor sarcini prevăzute în Directivile Congresului al II-lea al P.M.R. cu privire la aplicarea creatoare a celor mai noi cuceriri ale științei și experienței înaltate sovietice, arme de preț în lupta pentru realizarea cu succes a sarcinilor construcției socialiste în țara noastră.

Un obiectiv de mare răspundere

Industria de prelucrare chimică a petrolului a luat ființă acum vreo treizeci de ani.

Pînă atunci, petrolul era considerat exclusiv ca o sursă de combustibil lichid, uleiuri de uns, bitum și parafină. Apariția petrochimiei a fost condiționată de dezvoltarea industriei petrolifere în Uniunea Sovietică, a fost trasată încă în 1939, la Congresul al XVIII-lea al P. C. (b) al U.R.S.S., sarcina importantă de a se crea „noi ramuri de sinteză organică (alcool sintetic, acid acetic etc.) pe baza utilizării produselor secundare de la prelucrarea țițeiului, fabricarea cauciucului, coșului și a gazelor naturale”. În Uniunea Sovietică, există astăzi o puternică industrie de sinteză organică pe baza hidrocarburilor gazeoase industriale (gazele de cracare) și a celor naturale (gazele de sondă), care produc alcool sintetic, derivați clorurați ai hidrocarburilor, solvenți, detergenți (produse cu o acțiune de spălare asemănătoare celei a săpunului) s.a.

Prin prelucrarea chimică a hidrocarburilor gazeoase și lichide din petrol, se obține un produs important, cauciucul sintetic. Uniunea Sovietică este prima țară din lume care a obținut industrial cauciuc sintetic, încă din 1931—1932.

În raportul de activitate al C.C. al P.M.R. prezentat la Congresul al II-lea al partidului, tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej a arătat rolul important al chimizării petrolului. „În anii ce urmează — a spus tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej — vom dezvolta ramurile principale ale industriei chimice și, în primul rînd, industria petrochimică, ramură importantă care prelucraza chimic produsele petrolifere.

„Gazele de rafinare, rezultate din prelucrarea petrolului, sînt folosite astăzi drept combustibil. În 1955, valoarea gazelor de rafinare care s-au consumat drept combustibil, reprezintă doar 45 milioane lei, dacă aceeași cantitate de gaze ar fi fost prelucrată în produse chimice, s-ar fi obținut o producție de 800 milioane lei”. Raportul indică și liniile de dezvoltare a industriei petrochimice, în primul rînd obținerea de cauciuc sintetic, produse intermediare valoroase necesare industriei chimice și o gamă mare de produse chimice necesare industriei și agriculturii.

Ing. ION MARINESCU director tehnic în Ministerul Industriei Chimice

În dezvoltarea industriei petrochimice, folosim pe scară largă realizările și experiența sovietică pentru obținerea produselor intermediare și finite. Din gazele de cracare, se valorifică în primul rînd hidrocarburile nesaturate (etilenă, propilenă, butilenă, izobutilenă s.a.).

Prin procedee de descompunere termică și de dehidrogenare, hidrocarburile saturate sînt transformate în produse nesaturate. Deosebită importanță are metanul, hidrocarbură saturată din care se obțin amoniac, îngrășăminte azotoase, acetilenă, negru de fum s.a. Din etilenă, hidrocarbură nesaturată, se obțin mase plastice (polietilenă), alcool etilic etc.

Din hidrocarburile nesaturate numite butilene, se obține cauciucul sintetic butadienă-stiren, cu utilizări asemănătoare cu ale cauciucului natural și cu unele proprietăți superioare acestuia, precum și cauciucul numit „butil”, folosit îndeosebi pentru fabricarea camerelor de aer ale anvelopelor.

În general, din totalul produselor petrochimice, 20% îl constituie cauciucurile sintetice; 14%, masele plastice și plastifianți; 11% amoniacul, produsele pentru combaterea insectelor și bolilor plantelor și alte produse necesare agriculturii.

Pentru dezvoltarea industriei petrochimice în țara noastră, vom primi un bogat și variat ajutor din partea Uniunii Sovietice: lucrări de bază în acest domeniu, precum și altă literatură tehnică de specialitate; proiecte tip pentru instalații; livrări de utilaje; trimiterea unor specialiști care ne vor ajuta să ridicăm viitoarele uzine. Un ajutor multilateral vom primi pentru realizarea primei noastre uzine de cauciuc sintetic, care în 1960 va avea o capacitate de 25.000 tone.

Lucrătorii din industria chimică sînt ferm hotărîți ca, folosind bogatul ajutor științific și tehnic pe care ni-l acordă Uniunea Sovietică, să realizeze marile sarcini trasate de partid pentru valorificarea superioară a petrolului, pentru crearea unor produse foarte necesare industriei, agriculturii, ridicării nivelului de trai al poporului nostru.

n vizită la agricultorii sovietici

sirării unei baze furajere puternică, necesară dezvoltării creșterii animalelor.

» Cîțiva ani încoace se fac încercări de cultură a porumbului și frîngiune care, din cauza condițiilor de climă, erau socotite pînă nu mult înapoi acestei culturi. În 1955, astfel de încercări s-au făcut în zona centrală a U.S.S., în Belorusia și chiar în renea Leningradului.

director de sovhoz din regiunea oronei mi-a povestit că a cultivat în 1955 cu porumb pentru siloz, suprafață de 500 ha. Producția a fost foarte mare și a dat mult dezină, sovhozul s-a ales cu o cantitate de porumb însoțit de suficiente pentru doi ani de zile.

Itutele de cercetări științifice și unile experimentale și de selecție din zona fără cernoziom și dirte regiuni ale Uniunii Sovietice lucrări intense de selecție, scopul obținerii de soiuri de porumb productive și, totodată, potte noilor condiții. Aceste încercări sînt pe cale de a da rezultate pozitive.

Icărările lor de selecție, unii selenatori sovietici folosesc, ca material inițial, și soiuri de porumb prolate din R.P.R. Trebuie spus, de l, că soiurile noastre de porumb anume soiurile selecționate bucură în general de multă preț în Uniunea Sovietică.

Isul pentru cultura porumbului Uniunea Sovietică este foaie.

Liferința pe care am avut ocazia-o în la Institutul unional pentultura plantelor (V.I.R.) din ngrad, despre cultura și ameliorarea porumbului în R.P.R., a asistat public numeros, format ni din colaboratorii științifici institutului, ci și din colaboratoroameni de știință de la o serie de institute de cercetări și de învățămînt agricol superior. Confă a fost urmată de întrebări iscutii interesante. După confă, am fost invitat să cercetez-tea de hibridi creați de stațiu V.I.R.-ului și o parte din vestibelele mondiale de porumb.

La inea Academiei Nacionale de Ațtură, care a avut loc la Moscua prilejul comemorării lui I. Aiciurin, din numărul total aloartelor prezentate, zece au fonsacrate exclusiv culturii și amirilor porumbului. Raportul

Ing. VLADIMIR MOSNEAGA șef de sector la I.C.A.R. laureat al Premiului de Stat

torii au fost oameni de știință bine cunoscuți.

Am avut prilejul să asist la raportul prezentat de academiianul D. A. Dolgușin despre soiurile de plante agricole create de Institutul Unional de selecție și genetică „T. D. Lisenko” din Odesa. O bună parte din raport a fost consacrată rezultatelor obținute în selecținea porumbului de către Dr. Mussiiko. Raportul a fost însoțit de prezentarea unui material demonstrativ foarte interesant. Dr. Mussiiko a obținut în ultimul timp un nou soi de porumb din subspecia *Indentata*, varietatea *Flavovrubra*, cu o capacitate de producție foarte ridicată. Cultivat în 1955 de către un colhoz din raionul Odesa pe o suprafață de cîteva zeci de ha, acest soi a produs în medie cîte 9.000 kg știuleți copti la ha. Soiul a fost obținut prin încrucișarea liberă a porumbului *Leaming* adus din Kuban cu soiurile *Dnepropetrovskaia* și *Minnesota 13 extra*.

Deosebit de instructivă a fost vizita pe care am făcut-o la Expoziția agricolă unională de la Moscova. Întreaga expoziție — cu toate clădirile și piețele ei, cu fîntinile arteziane și lacurile, cu plantațiile ornamentale și culturile experimentale și demonstrative — formează un ansamblu arhitectonic armonios, care încită privirea. Frumuseții exterioare a pavilionelor, fi corespunde un conținut bogat și foarte instructiv, care oglindește marile progrese realizate în agricultura sovietică cu ajutorul științei și tehnicii. Aceste progrese au început odată cu transformarea socialistă a agriculturii și introducerea pe scară din ce în ce mai largă a mecanizării lucrărilor.

Înainte de colectivizare, existau în Uniunea Sovietică 25 milioane de gospodării individuale. Astăzi, în locul acelor gospodării, există 89.000 colhozuri.

O contribuție enormă la dezvoltarea agriculturii sovietice au adus-o și o aduc știința agricolă și experiența frunțarilor în producție. Producțiile deosebit de mari care se obțin astăzi pe ogoarele celor mai multe colhozuri și sovhozuri n-ar fi posibile fără o agrotehnică înaintată — elaborată în urma unor cercetări științifice îndelungate — și fără soiuri selecționate, dotate cu însușiri superioare de producti-

vitate și calitate, cu rezistență la boli și diferiți dăunători, soiuri create cu ajutorul științei agrobiologice. Aceste soiuri sînt larg reprezentate la expoziția unională, iar numeroase panouri și grafice arată rezultatele obținute în cultivarea lor și metodele de cultură folosite.

Aspecte interesante ale agriculturii sovietice am cunoscut în Transcaucazia, anume în Republica Socialistă Sovietică Gruzina. Aceasta republică este situată între lanțurile munților Caucazul Mare și Caucazul Mic. În depresiunea formată între aceste două masive muntoase se întinde o regiune de cîmpie, care spre vest poartă numele de cîmpia Rionului. Pînă în anii Puterii Sovietice, cîmpia Rionului era o regiune mîlăstinoasă, acoperită cu vegetație deasă. Înainte de ultimul război, această regiune a fost asanată și introdusă în cultură.

Clima Gruziei este caldă și umedă, mai cu seamă în cîmpia Rionului și de-a lungul fărului Mării Negre, unde cantitatea de precipitațiuni atmosferice care cad anual se ridică în medie la 1.500 mm. Condițiile de climă din această parte a țării îngăduie cultura plantelor subtropicale: ceai, lămii, mandarin, portocali, eucalipt, arbore de camfor, arbore de chinină, laur etc. În celelalte părți ale Gruziei se cultivă mult vița de vie și diferite specii de pomi fructiferi: meri, pruni etc.

Am avut ocazia să vizităm un colhoz din apropierea orașului Batumi, colhozul „L. M. Kaganovici” din satul Mahingiauri. Acest colhoz a fost înființat în 1931, cu un număr de 14 familii. Astăzi, colhozul înfrunțește 302 familii cu 1.000 de suflete, și posedă 600 ha teren de cultură, din care 435 ha sînt exploatate în comun de către membrii colhozului, iar restul este dat în folosință individuală a acestora. Colhozul „L. M. Kaganovici” este unul din colhozurile milionare ale Gruziei. Cultivă îndeosebi ceai, citrice și diferite alte specii de pomi fructiferi. Se ocupă totodată și cu creșterea vacilor de lapte. Are 108 vaci, din care 60 sînt mulgătoare. Fiecare vacă produce în medie 2.900 litri de lapte anual. Venitul colhozului, care se ridică la 3.500.000 ruble anual, provine în cea mai mare parte din cultura ceaiului.

Colhozul are 4 școli, dintre care

Pentru sporirea producției de utilaj petrolifer

La începutul unui an nou și al Ing. LUCIAN TEODORESCU Chineză, în Coonui nou cincinal, director al uzinei „I. Mai”, Ploiești reea și alte țari. oamenii muncii Exportăm, de din întreaga țară, mîndri de succese realizate în dezvoltarea economiei, a culturii și în ridicarea nivelului de trai, citesc și discută documentele de importanță istorică ale Congresului al II-lea al Partidului Muncitoresc Român și, pe baza sarcinilor din Directivile Congresului cu privire la cel de al II-lea plan cincinal, își iau angajamente îndrăznețe, trecînd fără înfrîiere la lupta pentru împlinirea lor.

Raportul de activitate al C.C. al P.M.R. la Congresul al II-lea al partidului, prezentat de tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej, menționează printre ramurile industriale nou create în anii primului cincinal, producția de utilaj petrolifer. „Dacă în timpul capitaliștilor, întregul utilaj petrolifer era importat, — arată tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej — azi, industria noastră acoperă nu numai toate nevoile țării, dar produce și cantități din ce în ce mai importante de utilaj pentru export”.

Colectivul nostru, sub îndrumarea partidului, a primit cu înflăcărare sarcina de a contribui la înfăptuirea operii de mare interes național, la construirea pentru înția dată în țară a mașinilor și utilajului petrolifer.

În realizarea acestei mari sarcini, ne-a dat un prețios ajutor Uniunea Sovietică. Astfel, uzina a folosit în proiectarea majorității tipurilor de utilaj petrolifer documentație tehnică sovietică. Ingineri și tehnicienii sovietici, au sprijinit personal organizarea uzinei, proiectarea utilajelor și tehnologiilor lor, cît și dezvoltarea și mărirea producției. De asemenea, specialiștii sovietici ne-au ajutat la profilarea uzinei și la formarea cadrelor de conducere. Am primit mașini-unelte sovietice de mare productivitate: strunguri, mașini electronice de frezat matrice, freze foarte productive, mașini de sudură automată tip Paton, mașini de tăiat semiautomate, raboteze s. a.

Frățescul ajutor sovietic ne-a ajutat să biruim greutățile, să realizăm succese însemnate. Întreprinderea noastră produce acum trei tipuri de instalații de foraj, sape cu role etc. Proiectele pentru sapele cu role le-am primit direct de la uzinele sovietice „V.S.S.”, „Stalin” și „Molotov”. La uzina noastră, se fabrică de asemenea instalații pentru producția petroliferă și aparataj pentru rafinare.

An de an, producția și productivitatea muncii au crescut, iar prețul de cost al produselor a scăzut datorită aplicării metodelor avansate de muncă sovietice. Față de anul 1950, productivitatea muncii a crescut cu 38%, iar prețul de cost a scăzut cu 14,8%. Totodată, a crescut și salariul mediu pe întreprindere cu 10,4%. Planul anual pe 1955 l-am îndeplinit la producția globală încă din ziua de 14 noiembrie, iar la producția-marfă în ziua de 15 decembrie a. c.

Utilajul petrolifer construit de noi nu numai că satisface nevoile industriei noastre petrolifere, dar e și

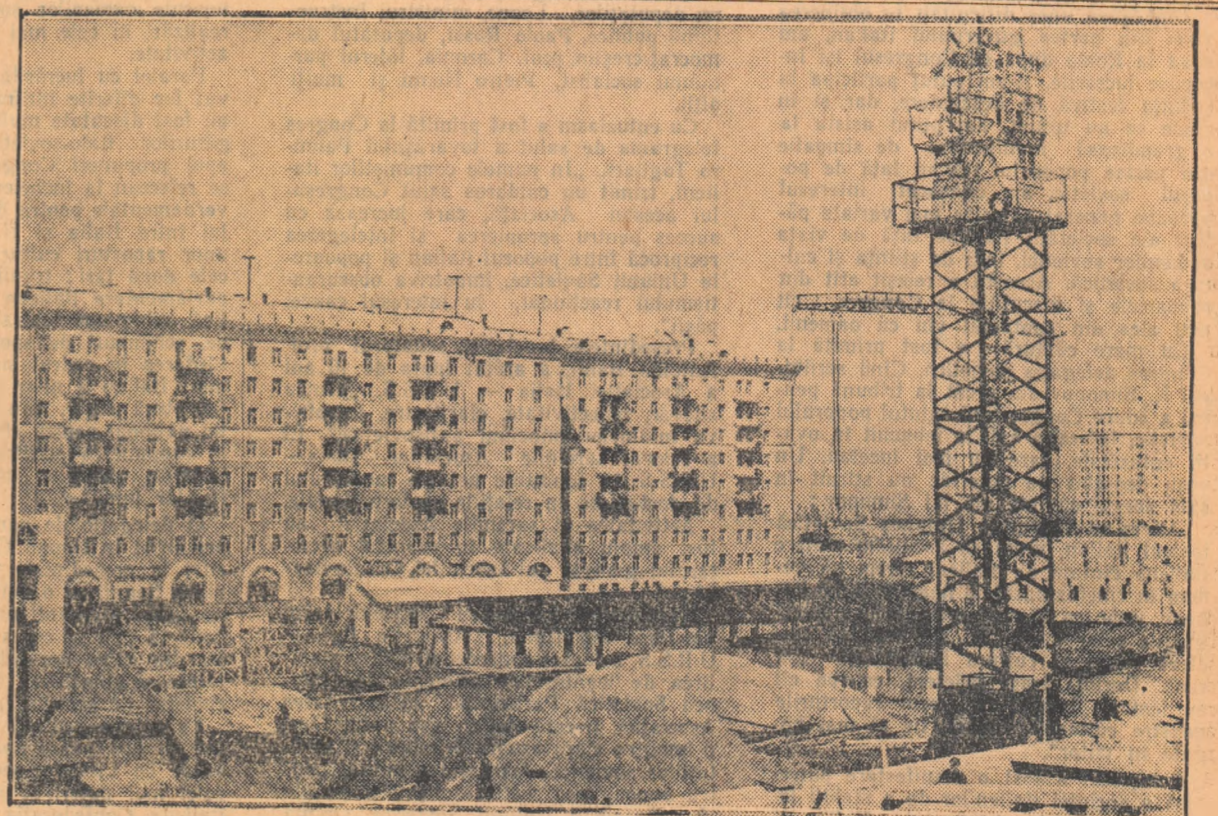
exemplu, instalații complete de foraj, cazane cu aburi, capete de erupție, sape cu role etc. Aceste instalații și agregate au fost prezentate la expoziția de la Leipzig din 1954 și la aceea organizată la New Delhi din India în 1955, fiind mult apreciate de vizitatori.

Directivile Congresului al II-lea al partidului cu privire la cel de al doilea plan cincinal de dezvoltare a economiei naționale pe anii 1956—1960 prevăd o serie de mari sarcini pentru constructorii de utilaj petrolifer. „Industria constructoare de mașini din R.P.R. — arată Directivile — în cursul celui de al doilea cincinal, va da o deosebită atenție fabricării utilajelor și mașinilor necesare industriei petrolifere, industriei minerului, precum și instalațiilor și agregatelor necesare industriei chimice”. Directivile mai prevăd reexaminarea din punct de vedere constructiv, tehnologic și al consumului de materiale, a tipurilor în fabricație și, în primul rînd, a tipurilor de utilaj petrolifer s. a., pentru îmbunătățirea continuă a fabricației și a caracteristicilor produselor, pentru dotarea industriei petrolifere cu mașini și utilaje petrolifere cu tehnica cea mai nouă. În al doilea cincinal, va crește de două ori producția de utilaj petrolifer.

În vederea îndeplinirii sarcinilor trasate de partid, uzina „I. Mai” a prevăzut sporirea încă în 1956 a producției de utilaj petrolifer cu 70—80% față de 1955. Un ajutor prețios în munca noastră îl va constitui folosirea deplină a experienței sovietice în proiectarea și aplicarea tehnicii, a perfecționat, a metodelor de ductivitate, precum și a tehnicii sovietice înaintate. Deosebită atenție vom acorda specializării personalului tehnic. În planul de muncă tehnico-organizatorice, menim contribuția la îndeplinirea sarcinilor sporite care ne revin în 1956, prevăzută o serie de acțiuni în rîndurile practice înaintate a muncii uzine sovietice. Astfel, în vederea folosirii întregii capacități a întreprinderii, anul acesta vom introduce munca în trei schimburi, vom organiza profilarea secțiilor uzinei, vom îmbunătăți și completa sculele și dispozitivele necesare, vom mări capacitatea turnătoriei de oțel și vom instala utilaje noi, de înaltă tehnicitate. În uzină, vor fi introduse o serie de metode tehnice sovietice înaintate, cum sînt: călirea cu curenți de înaltă frecvență, pentru care a și sosit din Uniunea Sovietică instalația necesară, și metode de turnare cu miezuri fuzibile.

În cursul celui de al doilea plan cincinal, vom produce tipuri noi de sape cu role, precum și instalații de foraj de tipul cel mai modern.

Colectivul uzinei „I. Mai” este hotărît să-și îndeplinească sarcina de cinste ce-i revine de a contribui la înzestrarea industriei noastre petrolifere cu utilaj de tipurile cele mai moderne, să mărească productivitatea muncii și să reducă prețul de cost al produselor.



Pe întreg cuprinsul Uniunii Sovietice se desfășoară larg construcția de locuințe. Se construiesc case noi, cartiere și chiar orașe întregi. În orașele care au suferit de urme războiului, pe locurile unde rămăse doar urma caselor vechi, s-au înălțat case frumoase, cu multe etaje.

În anii de după război, în orașele și așezările muncitorești din Uniunea Sovietică s-au construit peste 200 de milioane metri pătrați de suprafață locativă.

În cursul anului 1956, construcția de locuințe va lua o și mai mare dezvoltare. Investițiile capitale pentru construcția de locuințe vor fi în acest an cu 14%, mai mari, iar suprafața locativă va fi cu 17% mai mare decît în 1955.

Mii de familii sovietice au sărbătorit Anul Nou în casa nouă.

În cliseu: construcția de case de locuit în raionul de sud-vest al Moscovei

Mărire de caracter

O mașină de culoarea vișinei putredă se opri în fața orașului, într-un loc retras, în fața unei vile. „Căldu!” — Li — i-a făcut căpitanului — semni să coboare. Trecură pe o alee, printr-o stratură de flori și verdeață, și căpitanul văzu o vilă frumoasă cu etaj, inconjurată de pomi. Mirosul florilor, azurul cerului, cârpițul păsărelor îl amețiră: îi fusese ră la carceră mai bine de o lună.

— Au introdus într-o odăie semi-obscură; jaluzelele de la ferestre domoleau arșița soarelui. Un divan moale, fotolii, o masă rotundă, lustruită, alcătuiră tot mobilierul camerei. Pe masă erau fructiere pline cu fructe, sticle, ceai, pahare, păhărele. „Căldu!” și ceilalți jandarmi înțepiră la perete în spatele prizonierului. În odăie intră fără zgomot o chinezoaică subțirică, gingașă, cu o față dragă. Fostindu-și mătăsurile se apropie cu pași ușori de masă și puse în fața căpitanului o scrumieră și o cutie de țigări.

Deodată camărită uită să dădă în lături cu o mișcare neașteptată, țigărită și în odăie nădădi un om cu o mână întinsă.

— Bună ziua, dragă concetățene! Căpitanul nu înține mîna.

— E așa de cald azi. Poate că doarești apă gazoasă, bere, vin?

— Căpitanul refuză.

— Cred, zise amabilul amfitrion adreșându-se gomindaniștilor care stăteau la perle, că ar trebui să ne lăsoși singuri. Vreau să stăm de vorbă fără martori. Ca un rus cu alt rus.

„Căldu!” și ceilalți jandarmi țigăriră. — Domnule Kalinin, mai întâi îngăduie-mi să mă prezint. Mă cheamă Sokolov și am sosit special din Statele Unite ca, pe măsura puterilor mele, să vă asigur seara.

— Căpitanul asculta.

— Am oare să vă lăsdăm în mîniile acestor asitici, care, după cum am reușit să aflu, li batjocoresc pe ruși. Știi, adăugă Sokolov confidențial, chinezii sînt un popor sălbatic, de la ei te poți aștepta la orice.

— Căpitanul tăcea.

— Nu aștept nimic de la prima noastră întâlnire, continuă Sokolov. Am vrut doar să vă cunosc, să aflu părerea.

— Mai aproape de chestiune — zise căpitanul. Ce întrebări ai de pus? — Nu, nu vorbii așa. Dispun de timp pentru dumneaele.

— În vorbire, un ușor accent. Cum apreciezi condițiile oamenilor din Orient?

— După cum știți, sînt căpitan de lungă amfost în multe țări. Văzuiți cu ochii mei cum trăiește de rînd peste tot. Înțelegi asta, domnule Sokolov?

— Da, înțeleg. — Afirmă el cu un înțeleg cu cine am de-a face.

— Sincer: n-are nici o importanță. Important este că dumneata ai fost și un om bogat. Cum? — Doar căpitan. Și pe lângă asta am avut, nu-i așa?

— Ultima frază răsundă jumătate întrebare, jumătate afirmație. Căpitanul nu răspunde nimic. Își aprinsese o țigară.

— Așa dar, — zise el — ca să nu țărăgădam: spune concret ce dorești de la mine și de la echipajul meu?

— Domnul Sokolov se ridică și trecu în mijlocul odăii. Vocea lui căpătă pe neașteptate o intonație aproape solemnă.

— Vă propunem, domnule căpitan, dumitale și oamenilor dumitale, să alegeți adevărata libertate și să vă adăptați adevăratei democrații.

— Mă țerți, dar nu pricep frazeologia dumitale. Exprimă-te mai limpede.

— E vorba de căpitanul Vitalii Kalinin.

VITALII KALININ
căpitanul petrolerului „Tuapse”
DMITRI KUZNETOV
prim secund

La 23 luna 1954 petrolerul sovietic „Tuapse”, plecat din Odesa cu destinația Sanhai, a fost atacat în Marea Chinei de Sud, la 125 mile marine de insula Taiwan, de vase militare ciankaiștiste și americane care l-au somat să oprească motoarele și să predea documentele de bord. La refuzul căpitanului de a se supune, de contraportierilor ciankaiștiste s-a deschis focul împotriva petrolerului neînarmat. Căpitanul s-a văzut nevoit să se supună spre a nu expune fără rost viața echipajului.

Întregul echipaj a fost încarcerat și ținut în temnițele ciankaiștiste 13 luni și 3 zile, timp în care a fost supus zi de zi, oră de oră, la monștruoase chinuri fizice și morale.

Încercînd să facă pe marinarii sovietici să-și trădeze patria, ciankaiștii și ocrotitorii lor, ofișerii serviciului de spionaj american, au folosit toate mijloacele: teroarea, bătăile, carcera, ospiciul, infometarea, șantajul, banii.

Despre încercările, grele prin care au trecut, ca și despre eroismul și tăria de caracter a marinarii sovietice, despre neajmura lor dragă de patrie și încrederea în Partidul Comunist și Guvernul Sovietic ne povestesc însemnările a doi dintre eroii acestor neobișnute întâmplări — căpitanul petrolerului V. Kalinin și primul secund D. Kuznetov. Vorbind despre ei înșiși, autorii tolosese persoana a Treia.

Fragmentul de față zugrăvește mijloacele folosite cu cinism rafinat de către ciankaiștii și ocrotitorii acestora, spre a-i face pe oamenii sovietici să-și trădeze patria.

— Căpitanul simțea că mînia îi înăbușă.

— Bine, domnule căpitan — zise provocator. — Ești un om inteligent și sînt bucuros că pot să fiu sincer cu dumneata. Să lăsdăm politica, nu sîntem la mîning. N-ai pentru ce să te întorci în Rusia. Mă înțelegi? Ești comunist și chiar poți să te așii prizonier aici. Oricum te-ai purta aici, n-ai să te creadă. Vei fi arestat imediat și împuscat ca spion. În cel mai bun caz, te vor trimite la ocnă pe viață, te vor țintui cu lanțuri de o roabă și vei sapa toată viața dumitale pămîntul înghețului veșnic.

— Surprinzător un zîmbet ironic pe chipul căpitanului, domnul Sokolov se întrepruse:

— Crede-mă, domnule Kalinin, e spre binele dumitale. Parcă nu înțelegi că n-ai să mai ai încredere în dumneata, că s-a sfîrșit cariera dumitale? — Dar noi avem nevoie de dumneata, asta-i adevărul. La noi poți face carieră. Îți garantăm intrarea în America și dumneata știi doar cum trăiesc oamenii acolo, ce viață duc.

— Știu foarte bine — răspunde căpitanul. — Știu chiar mai bine decît ai dori dumneata.

— Ironia dumitale e de prisos — răspunde repede Sokolov. — Doar nu-ți propun să te așezi la banda rulantă a lui Ford, ori să trăiești în vreo jandatură din Harlem. Să lăsdăm propaganda. În America ai să fii un om bogat. Înțelegi? Nu muncitor, ci om de afaceri. Nu ne uitați la bani. Un credit nelimitat! Îndică orice sumă. Ești o sută de mii de dolari. Trei sute de mii. O jumătate de milion... Îți mărturisesc sincer, poți cere și un milion. Ce zici? Un milion întreg, bani gheați!

— Căpitanul se ridică. Vorbii, lăsdind să cadă greu fiecare cuvînt.

— Ajunge. Mi-e limpede fondul propunerii dumitale. Despre mine pot spune pe scurt: în m-am vîndut și nu mă vînd. Dar pot să-ți mai spun că întreaga voastră provocare și spornicițea eșecului. Toți oamenii noștri trăiesc cu un singur vînt — să se reintoracă în patrie, și nu veți reuși să ne întîmînați.

— Încetează! — strigă Sokolov. — E viseză o mîncare mai bună. Să mîncînce mai mult și mai bine. Și țigărele.

— Atrase spre el pe chinezoaică ce stătea mută și o pipăi grosolan. Ea zîmbi cu același zîmbet de porțelan. Apoi, zurlit, se strecură afară din odăie.

— Povestea asta nu depinde de el, doar el personal e indignat de excesele jandarmilor și ar vrea, pe măsura puterilor, să-l ajute pe căpitan. Cum se simte domnul căpitan? Cum este alimentat?

— Da, știți — mai zise odată colonelul Gau înainte de plecare. Era cît pe ce să urî. O parte din echipajul dumitale secund — Știi, citeodată mă roade. Stai la carceră, fire-ar a naibii, și te frîmîți. Și te gîndești: „Nu, nu se poate!” Și de undeva, din adîncuri, se strecoară un gînd: „Dar dacă vreunul ar obținut toțișii ce a vrut! Inotru noi fie zis, e un om dibaci.”

— Nu cred nimic din cele ce-mi spui — răspunde căpitanul. — Nu încerc să-ți explic dumitale, om care cunoști lumea, că nu-i frumos să mîniți. Dar la aminte că eu n-am copii.

Colonelul Gau începu să ridă amabil, spumînd că-i face mare plăcere să aibă de-a face cu un om inteligent și spiritual. Cu toate acestea la vizita următoare aduse alte amănunte: „Bučătarul Nikolai Nikolaeiuc a plîns cînd s-a urcat în avion”. „Vrublevskii, me se pare că așa îl cheamă, a cerut să i se dea înapoi toate obiectele personale”. „Romanov, dacă nu mă înșel este medicul vostru de vas?”. Pleacă peste câteva zile cu grupul al doilea.

— Nu crezi? Hai chiar acum cu mine în oraș și ai să-ți vezi în cel mai bun restaurant. „Noaptea, veni „Căldu!” și, scoțîndu-și centuronul care scrița, îi împărțîși vecinului: „Cel de al treilea secund adumitate, Leonov, s-a dovedit a fi tare ațemeiat. De-ai să văzute ce a făcut la bordul. Nu crezi?”

Pot să-ți aduc fotografii — momente picante. L-am fotografiat pentru orice eventualitate. Să să nu se răzînd deasupra să plece. Să-ți aduc fotografii? O să-ți fac plăcere...”

Erau provocări ieftine, dar erau multe.

— Din cuvintele colonelului Gau și ale celorlalți era adevărat un șarj lucru: „omul dibaci” desăgură o activitate turbată — toți marinarii, pînă la unul, trecuseră prin viața domnului Sokolov. „Trecuseră” este termenul potrivit — totul nu era decît o țirguită. Totul era calculat cu minutele. Mașinile veneau și plecau, prizonierii erau introduși în viață și scoși de acolo, domnul Sokolov amînîndu-și mingia, șantajul și făgăduia dolari. Nu se încurcase în alegerea celor mai diferite metode. Punea în scenă era una și aceeași: camera semiobscură, chinezoaică cu zîmbetul de porțelan, „bună ziua, dragul meu compatriot”, „în Rusia te așteaptă ocnă” și așa mai departe.

Leahovski li răspunde ironic:

— Fie și ocnă, dar e la mine acasă. Prieci?

Cînd Sokolov începu să-i propună femei, pipîndu cu același gest grosolan chinezoaică, Leahovski își miji ochii curți.

— Nu-mi place! Sofia mea e mai frumoasă. Chiar și în Odesa întoarcere lumea capul după ea. Prieci?

— Te cred, cum să nu. Dar vezi că chiar dacă ai să te întorci în Rusia, oricum n-ai să-ți vezi neavasta. Te așteaptă ocnă!

— N-o cunoști pe Sofia mea — zise Leahovski. — De mult viseză să vadă lumea. Lasă totul, lasă Odesa și vine la mine. Dacă o să te trebuiașcă, vine la „ocnă”. Și o să-ți împredună. Și, mai ales, la noi acasă — încheie el cu batjocură fățîșă.

Citeodată la Sokolov se aflau „în vizită” ofișeri gomindaniști. Traducătorul „Tu”, ce se transformase deodată în maior, căpitanul Liu — „Căldu!” — și chiar și generalul Pu. Generalul gheoa făcînd într-un colț pe divan, privea și asculta. Așa și el un rol anumit în acest spectacol. Uneori, în timpul interogatoriului se apropia de el unul din ofișeri:

— Scuzăți, domnule general, tre-

bula să plec. Sînt învitat la bancheta pe care-l dă Kuznetov cu prilejul plecării sale în America.

Sau:

— Îngăduieți-mi, domnule general, să vă amintesc că azi la ora șapte fix sîntei învitat la nuntă lui Vitalii Arkadievič Kalinin.

Toate acestea erau spuse într-o magistrală înscenare teatrală, în soapte ce pot fi auzite pînă la rîndul treizeci de la parter. Și se vorbea rușește, deși generalul Pu nu știa rușește. În schimb își cunoștea rolul și căldina binevoitor din cap la toate aceste șoapte. Iar Sokolov în timpul aceste se străduia „să abată” atenția prizonierului, pentru ca acesta, doamne ferește, să nu audă „secretele”. Marinarii, desigur, nu-i credeau pe provocatori, se fîneau, dar măl tirziu bofanatul lakolevici li mărturisîși primului secund: „Știi, citeodată mă roade. Stai la carceră, fire-ar a naibii, și te frîmîți. Și te gîndești: „Nu, nu se poate!” Și de undeva, din adîncuri, se strecoară un gînd: „Dar dacă vreunul ar obținut toțișii ce a vrut! Inotru noi fie zis, e un om dibaci.”

Primul secund Kuznetov trecu „pe la Sokolov” ultimul.

În acea zi, domnul Sokolov era mult mai puțin energic și voios decît la începutul „activității”. Cînd vorbise cu căpitanul era plin de speranțe. Acum spectacolul se apropie de sfîrșit și se spune, nu făcuse rețed.

— În curînd decorurile vor fi încheiate în lăzi, artiștii „pentru schimbări” vor fi întoarse acolo de unde au fost luați. Vîla elegantă, lumă cu chirie, va fi ocupată de adevărații ei stăpîni, iar domnul Sokolov, ticălos fără casă, așa va și rămîne. Și intrucî „milioanele în bani gheați” pe care le făgăduia marinarii nu erau ale sale ci străine, putem presupune că și reintoarcerea lui în lume era nepăcută.

Nu avea ce raporta stăpînului, „activitatea” și-o înroșise zadarnic.

Marinarul Durici și al treilea mecanic Vrublevskii rămaseră în vila lui Sokolov nu mai mult de cinci minute fiecare. Unul, de cum intrase, declarase îndată că nu dorește să stea de vorbă cu lepdătorii. Celălalt, tăcea, fără a deschide măcar gura. Domnul Sokolov zîmbî multă vreme: „Să-l puneți la zi să-l împușcați!”

Deodată în fața marinarii întreaga ocnă dîncea a urii sale. Și ce a obținut? Oricum, n-avut ce să adauge la raport. Bucătarul vasului, om bîrln, nu-i întredinea pe domnul Sokolov nici măcar cu o privire. Stătea sodoțefte, drept, și, privindu-l pe generalul Pu, vorbea numai cu el — oricum, era persoana oficială.

— Special pentru dumneata, Nikolai Nikolaeiuc, spunea înșinuat Sokolov, se va construi un restaurant elegant la Taibe, în capitala „Chinei libere”. Ce zici? Știi, în stil moscovit vechi — pace de peste, ier, figuri. Și ai să-ți fii stăpîn peste toate. E-i?

Nu-i rău pentru început!

— Dar bărln, ignorîndu-l pe „compatriot” spunea convingător generalul:

— Și dumneavoastră sîntei soldat bărln ca și mine. Trebuie să înțelegi. Am peste șaiseci de ani. Ce cald am să fii dacă am să-mi calc ochii rîmîntul?

Mecanicul șef Bespalov li bucură la început pe domnul Sokolov. Se vedea dintr-o dată că era om de acțiune. Vioi, energic, cu ochi ațeri. Principala era că asculta toți cu atenție, fără să-și întrerupă interlocutorul. Sokolov era în formă. Domnul Bespalov este inginer, nu-i așa? O! În Statele Unite viitorul lui este asigurat. Ce sumă de bani li trebuie ca să se aranjeze? O sută de mii? Treisute? O jumătate de milion?!

— O fabrică puteți da? Întrebă mecanicul șef.

Sokolov se înecă de entuziasm. Înțersîși!

— Da, se poate! Sigur că se poate! O să ai o uzină mare. Desigur! Îndată ce o să semneze o cerere...

— Ce cerere? — întrebă Bespalov. — El, cum. Că renunți să te mai întorci în Rusia Sovietică și ceri azil politic.

— Nu — răspunde calm mecanicul șef. Asta n-am s-o fac niciodată. Ce, mi-ai adus aici să mă jîgnești?!

— Dar cu fabrică cum rămîne? Întrebă cu o voce scăzută domnul

Sokolov. — Ai seruz doar să fabrică.

— Cine? Eu am cerut? Se vede că nu-ți-e bine...

— Marinarii ruși își rîdeau de el! Despre fabrica proprie a lui Anton Sergeievič Bespalov, domnul Sokolov li comunica amănunții lui Zakurdaev. Și despre vila albă de marmură a lui „mistar Bespalov” în Statele Unite, și despre noul său „Rolls Royce”, și despre contul la bancă al noului bușnessman, și despre amantele lui elegante. Sokolov nu făcea economie în descrieri. Tot ce visa acest individ pe care viața li scuturase, tot ce-i imagina că ar fi o „viață frumoasă”, toate le expuse patetic electrotehnicianului, om în vîrstă. Dar așa brăzdată de cute, bătută de vînt a electrotehnicianului exprima, în loc de admirație, minie.

— Îsprăvești cu mîndria asta, om josnic ce ești! — zise el. — Oricum, prin înșelăciune tot n-ai să ne ie. N-ai dat peste cine crezi.

— Și cînd, la sfîrșitul discuției, domnul Sokolov îi întine mîna, Zakurdaev îi zise, privindu-l drept în ochi:

— După o astfel de stringere de mîna, ar trebui să-mi spăl mîna un an întreg!

„Cu toate acestea, pe Kuznetov Sokolov îl înțimpină ca și pe ceilalți: — Bună ziua, dragul meu compatriot!”

Primul secund li privi fîntă pe provocator.

— Ești e atîl de cald — continuă el. — Nu știu cum e cu dumneata, dar eu mi sînt uscat tot gîtlejle. Poate că dorești bere, un rachiu?

Kuznetov li privea neclintit. Fruntea aceasta cu un început de cheie în prelungirea ei, ochii acestia mici, strînși spre rădăcina nasului, gura subțirică și răuțioasă — unde le mai văzuse oare?

— Mă uimești, domnule Kuznetov. Cum se poate, marinar rus și să nu bei vodcă?

Secundul privi masa. Sticla de rachiu cu eticheta „Tovarș” era plină. Nu gustase decît nimeni. Brev, băieți!

— Mai întâi dă-mi voie să mă rezînt. Mă cheamă Sokolov și am vînt special din Statele Unite, ca în lîntă posibilităților mele...

Secundul știa precis că așa acesta li este cunoscut. Văzuse nu de uit aceste zbircituri, pungițe de sub țigări, leri pară! Dar pretreceu ziua deeri în celulă. Și nimeni nu intrase leli, în afară de traducătorul „Cija”.

— Nu aștept nimic de la pma noastră întîlnire. Am vrut doar să te cunosc, să aflu părerea dumitale asupra mai multor chestii.

— „Intrase numai „Cija”, își adăse revestile. Așa dar într-o revistă Da, desigur, în revistă!”

— Ce părere ai, domnule Kuznetov, despre condițiile de viață în Occent și Orient?

— Nu vreau să am de-a face cu dumneata — zise secundul.

— De ce?

— Te știu. Ești un provocator — Cum îndrăznești! Eu, comfiri... — Nu ești rus și nu ești Solov.

Privindu-l pe provocator drept în ochi, Kuznetov li rosti clar adevărul nume. Acesta tresări speriat.

— Pe jandarmi li păcădește ipria lor activitate intensă. De citodim începuseră să manifeste grija nru hrana spirituală a prizonierilor. Pe măsura ce scădea hrana cului, deveni tot mai bogat sortiment de ziare, reviste, suplimente iluste aduse cu grija prin celule. Leri, cundul răsfoie una din aceste reviste și printre două pagă de „giris” cu picuarele lungi, văzuse fotografia domnului „ce alese adevărată libertate”. Lău de undeva cunoștea Kuznetov acest obraz lungăreț. Cîntînele lui de limbă engleză erau fîcîente pentru a citi două rînduri de text și a descria numele titlului care-și trădase patria, una dintrile de democrație populară.

— În cele din urmă, „Sokol” își reveni.

— Atunci să dăm cărțile față, zise el. — Și noi știm cine eștîm dumneata, domnule Kuznetov. Eștî comisar politic!

— Aștepta, se vede, același eșt al „demascării” ce făcuse asupra propriei demascare.

— Nu-i greu să aflu — zîmbi Kuznetov. — Rolul primului secund a fost de multe ori descris în literatura sovietică. Iar dumneata ai pierdut atîta timp ca să aflu acest „secret”. Meriți să fii zătat afară pentru o astfel de muncă!

Provocatorul se stăpnea cu greu. Era limpede că neruși li erau prea slabi pentru situația dată. Primul secund pricepea totul: provocatorul nu înțelega care-i puterea ce dă forțe oamenilor sovietici, deoarece omul, conform vederilor acestor provocatori, trebuie să acționeze sub impulsul dorințelor sale — să se teamă de durere și să caute plăcere, altfel nu poate fi; li poate speria gîndul morții și li poate ademini gîndul la plăcere, lău totul. Ce-i oprește de la ademînere?

— „Sokolov” vorbea într-una, folosînd același șablon: grosolan și plat, aceleași „tragăte” cuvîntul murdare, ce se lipiseră de limbă lui și din care în decursul acestor zile încercase așa țese pinza de păianjen.

— Ai terminat? — îl întrebă lingștî Kuznetov. — Ascultă, spui prostii. Pur și simplu prostii. Te-ai apucat să lăzu modul de viață american. Și măcar de ai fii făcut-o cu pricepere. Dumneata nu iubesti nici America. Dumneata urăști lumea întreagă. Și mai încerci să convingi oamenii. Oamenii sovietici!

— Văd că n-are rost să te conving pe dumneata — șieră „Sokolov”. Pe dumneata se vede că te-au controlat multă vreme înainte de a fi se încredințat această muncă.

— Da, așa-i, pe cei prostii n-ai trimi — afirmă Kuznetov. La aceste cuvînte li privi pe provocator drept în ochi. Acesta se uită în lături și spuse neruos că e timpul să curme această discuție prelungită, iar în încheiere trebuie numai să-l întreb pe domnul comisar în mod oficial dacă semnează declarația că renunță de bunăvoie să se întoracă în Uniunea Sovietică, sau așteaptă să fie folosite față de el metode speciale?

— Care anume?

— Probabil că „Sokolov” nu avusese de gînd să dea pe față chiar azi ultima carte, dar căpitanul secundului li bicliu. Alergă repede spre masă, răsfoi un pachet cu foi de hîrtie și alese una din ele.

— Recunoști această semnătură?

— Pe o foaie curată de hîrtie, primul secund își văzu propria semnătură.

— Recunosc, răspunde el. Mi-ai fi plastografiat semnătura. Afi copiat-o din pașaportul de marinar. Ei, și mai departe?

— Mai departe este că n-avem nevoie de dumneata, domnule comisar. Textul declarației o să fie bătut la mașină și...

— Și ai să-l acuzezi să nu se vadă — îl întreprinse Kuznetov. Astfel de declarații pot fi fabricate cu sutele. Iar stăpînii dumitale nu de semnătură au nevoie, ci de om. Așa stau lucrurile, domnule provocator.

— „Sokolov” tremură de furie. Scoase revolverul din buzunar.

— Dar argumentul acesta te mulțimește? — întrebă el. Omul nu-i. Înțelegi. Poate că a murit de dizenterie, de friguri tropicale, de tuse convulsivă, după-se naibii! Omul nu-i. Dar semnătura lui a rămas. Înțelegi?!

— Poți să mă împușci acum, sau puști mă tirziu — zise secundul. — Dacă îndrăznești.

— Și întorcîndu-se cu spatele spre revolver ieși din odăie.

— Patria Sovietică nu și-a uitat fiul și a căutat să li ușureze soarta, trimiindu-l prin intermediul consulului francez din Taiwan și al Crucii Roșii suedeze, bani și alimente.

La 25 iulie 1955, după repetate și energice intervenții ale Guvernului Sovietic pe lângă guvernul S.U.A., pentru eliberarea petrolerului și a echipajului reținut cu forța, 29 de membri ai echipajului, printre care căpitanul și primul secund, încărînșii și li făcîu, s-au întors în patrie, care le-a făcut o primire ce întrecea toate așteptările.

Totodată, guvernul sovietic întreprinse demersurile necesare pentru ca și restul echipajului, care continuă să fie reținut în mod samovolnic de către autoritățile ciankaiștiste să fie eliberat.

Am avut prilejul să-mi dau seama de vasta muncă de educație politică pe care o desfășoară P.C.I. Împredună cu ceilalți delegați străini, am vizitat școala de partid din Roma. Aici se duce o intensă muncă de învățămînt politic, de pregătire a cadrelor de Partid. De asemenea, la amabila invitație a senatorului Ambrogio Danini am vizitat Institutul Gramsci, care desfășoară o vastă activitate de răspîndire a învățămîntului marxist-leninist.

Lupta neobosită a Partidului Comunist Italian pentru o politică cu adevărat națională, pentru apărarea intereselor fundamentale ale poporului italian, pentru relații strînse cu U.R.S.S. și țările de democrație populară, pentru pace prietene cu toate popoarele — toate acestea au fost realizate în mod popular și în folosul poporului italian.

Am plecat din Italia cu amintiri puternice despre poporul italian și despre al său „bel paese” (frumoasa sa țară). Am plecat cu convingerea fermă că poporul care a adus un aport atîl de bogat la tezaurul culturii și civilizației umane va și să-și dea pe deplin aportul său pentru triumful celei mai înalte cauze a zilelor noastre — cauza păcii și prieteniei între popoare.

LA PRIETENII DIN ITALIA

Raportul a subliniat că în ultimul timp categoriile cele mai variate ale poporului italian și manifestă tot mai puternic dorința de a cunoaște realizările primelor țări socialiste din lume. Profesori, savanți, medici, artiști — își exprimă cei mai vii interese față de experiența sovietică din care ei se pot inspira în munca lor. În același timp, ei vor să facă cunoscute oamenilor sovietici propriile lor realizări în cele mai diverse domenii de activitate.

Paralel cu lucrările Congresului au avut loc diferite întîlniri în cadrul cărora au fost discutate multiplele laturi ale legăturilor italo-sovietice, prezentîndu-se apoi propuneri Congresului. Propunerile se refereau la încheierea de acorduri guvernamentale pentru dezvoltarea comerțului între Italia și U.R.S.S. și stabilirea unor raporturi culturale regulate între cele două țări; trimiterea unor delegații parlamentare italiene în Uniunea Sovietică, schimburi teatrale și cinematografice, schimburi de sportivi și turiști; înființarea în cadrul sistemului de învățămînt italian a unor cadre de limbă și literatură rusă; constituirea unui comitet național pentru stringerea de adevizii naționale scriitorilor sovietici M. Solohov, pentru o „masă rotundă a scriitorilor lumii”.

O delegație de oameni de cultură s-a prezentat în timpul Congresului în audiență la președintele Consiliului de Miniștri Segni, cu o petiție semnată de mai mulți reprezentanți ai intelectualității italiene în care se cerea înlăturarea pedicilor din calea dezvoltării legăturilor culturale și științifice italo-sovietice și încheierea de acorduri culturale.

La ultima ședință a Congresului, primii cu furtive aplauze, a vorbit Giuseppe Di Vittorio, secretarul general al celei mai puternice organizații sindicale italiene, Confederația Generală a Mucșii.

În numele C.G.M.I. și a milioanei de oameni ai muncii din Italia, Di Vittorio salută călduros pe participanții la Congres.

Din întîlnir